

A. Yılmaz
tarafından
TÜSTAV'a
bağışlanmıştır

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASI
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ-SAYI: 154-21 MART 1978 FİYATI: 5 TL

ZORLU BİR DÖNEMECİN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

Emperyalizmin

kudumuş köpeği siyonizm,

Filistin halkına saldırdı

BU KATLIAMIN YANINIZA KALACAĞINI SANMAYIN

Siyonist ordular 15 Mart Çarşamba günü sabah saatlerinde Filistin halkını imha etmek amacıyla Güney Lübnan'ı işgal etmeye başladılar. Şafaka birlikte topçu ateşiyle başlayan saldırı, tank ve uçak desteğindeki piyadelerin ağır çarpmasıyla sürdürüldü. Siyonizmin can'leri Lübnan'ın Sur kentine denizden çıkarma yaparak, 5 km. uzaktaki Aziyze ve Henniya kasabalarına doğru ilerlemeye başladılar. İsrail uçakları, 20 bin Filistin'li göçmenin yaşadığı Sabra kampını ağır bombalarla dövdüler. Siyonist saldırının cephede genişliğini 80 km'yi bulduğu ve bütün Filistin kolordularını kapsadığı bildirildi. En yoğun çarpmalar, anıza yakın Bint Cebel kasabasına sürdürüldü. İsrail kuvvetleri, anıza 15 km kadar uzaklıkta, Litani Irmağının yakınındaki dört Lübnan köyünü işgal ettiler. Siyonistler, saldırının, İsrail'in kuzey sınırına paralel olarak uzanan Litani Irmağı çevresi ile, Sur kentini ve Metula yayalarını hedef aldığını açıkladılar.

Siyonist ordular, haklı davaları için çarpmış Filistin halkının büyük direnişine karşılaştılar. Ağır kayıplar veren si-

yonist ordular, havadan, karadan ve denizden takviye edilme zorunda kaldı. İsrail kuvvetleri, çarpmaların daha ilk saatlerinden itibaren, ölü ve yaralıları geriye göndermeye başladılar. Filistin direniş kuvvetleri, Yukarı Cebile bölgesindeki siyonist savunma ve yerleşim merkezlerinin dördünün yolunu keanneyi başardılar. Bu cephede yoğun bir karşı saldırıya geçen Filistin kuvvetleri, siyonist birlikleri durdurular ve ağır kayıplar verdirdiler.

Çarşamba gecesinden itibaren İsrail Hükümeti, kendisinin de "saldırı" olarak nitelenecek zorunda kaldığı hareket amaçlarına ulaştığını açıklamaya başladı. Hitler özentisi Begin, siyonist orduların, 100 km eninde ve 10 km derinliğinde bir alanı ele geçirdiklerini öne sürdü. Siyonist yönetimin, Fersebe sabahından itibaren çarpmalarını durduğunu iddia etmesine rağmen, Filistin halkının işgal edilen bütün bölgelerde direnişini sürdürdüğü ve göğüs göğüze çarpmaların yapıldığı bildirildi.

BARBARLIĞINIZI GİZLEMENE BİLE GÖCÜNZ YOK

Katliam hareketinin başlamasından itibaren Tel Aviv yönetimi, saldırının güney Lübnan'daki Filistin mezvelerinin "temizlenmesi" olduğunu açıkça itiraf etti. Siyonist savaş bakanı Weizmann, amaçlarını, Akdeniz'den Metula'ya kadar uzanan bölgeyi işgal etmek olduğunu ilan etti. Daha sonra Begin, siyonist işgalin, Güney Lübnan'da bir "tampon bölge" oluşturulana kadar sürdürüleceğini açıkladı. "Tampon" diye nitelendirilen bölgede, faşist hristiyanlardan oluşan bir kukla yönetimin başa getirilmesini düşündüklerini açığa vurdu. Siyonist barbarlığı gizlemeye bile güçlerinin olmadığını belli etti.

FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

İsrail saldırısının başlamasından hemen sonra FKO Lideri Yaser Arafat, bütün devlet başkanlarına bir mesaj göndererek, sorumluluklarını yerine getirmeye başladı. Arafat, Filistin halkının her türlü zorluğa rağmen siyonist ve emperyalist saldırıya göğüsleyebileceğini söyleyerek şöyle dedi: "Filistin halkı, yiğitliği ve kararlılığıyla Arap ulusuna layık bir mücadele vermektedir. Bu mücadelede kesin zaferle kadir sürecektir."

Siyonist katliamın başlamasından önce bir yorum yayımlayan Moskova radyosu, saldırının ABD'nin desteği ve Mısır yönetiminin onayıyla gerçekleştirildiğini bildirdi. TASS Ajansının yorumunda da, İsrail saldırısının doğurabileceği bütün sonuçların sorumluluğunun Tel Aviv hükümetine ait olacağı belirtildi. Bütün sosyalist ülkeler, yiğit Filistin halkının safında yer aldıklarını tüm dünyaya ilan ettiler.

Saldırının tüm Arap dünyasındaki ilericilerin çığlıklarına yankı olduğu bildirilen Libya radyosunun yorumunda da şöyle dendi: "Saldırıya geçen yalnız

bu faturayı ödeyeceksiniz

Kuzu postuna bürünüp kendilerini mazlum gibi göstermeye çalışan Hitler özentisi siyonistler, son yıllarda Filistin halkına karşı ilan edilmemiş bir savaş yürüttüler. İşgal altındaki topraklarda ya da Arap devletlerinin sınırında yaşayan sivil halka karşı yüzlerce kez açık ve gizli katliamlar düzenlediler. Siyonistlerin hesabı, ödeyemeyecekleri kadar kabardı.

20 Şubat 1973'te yine Güney Lübnan'ı işgale girişen siyonist ordular, iki Filistin direniş istinü imna ederek yüzlerce sivil katlettiler.

16 Mayıs 1974'te İsrail uçakları Lübnan'daki Filistin direniş kamplarını ve köylerini bombalamaya başladılar. Siyonistlerin baskın biçimindeki saldırıları aralıksız dokuz ay devam etti.

1975 Aralık ayında İsrail ordularının giriştiği bir dizi baskın sonucunda yüzü aşkın Filistin'li öldürüldü, yüzlerce yaralandı.

1977 Ağustos ayında siyonist çeteler, Lübnan sınırı yakınındaki bir Filistin köyünde sivil halka karşı katliama giriştiler. Aralarında kadın, çocuk ve yaşlıların da bulunduğu 100'e yakın Filistin'li öldürüldü.

9 Kasım 1977'de Begin'in hava kuvvetleri, yine Güney Lübnan'daki Filistin direniş üslerini bombalamaya başladılar. Bu saldırı sonucunda 87 Filistin'linin öldüğü, 105 kişinin yaralandığı açıklandı.

1976 yılının ikinci yarısı boyunca Lübnan'da devam eden iç savaş sırasında, siyonist ordular güneyden sürdürdükleri saldırılarla yüzlerce sivil katlettiler.

Bu hesap, siyonistlere söke söke ödetilecektir!

siyonist düşman değildir. Onu destekleyen ABD ve NATO'nun ayrıca birkaç gün önce Kahire sokaklarında "bundan sonra Filistin yok" sloganlarını atan Enver Sedat rejiminin de saldırıda parnası vardır."

Bu arada Suriye yönetimi saldırının durdurulması için BM nezdinde girişimlerde bulundu. Arap Birliği Örgütü Genel Sekreteri Riad da, Waldheim'a aynı yönde bir başvuru bulundu. Libya ise, saldırının durdurulması için BM Güvenlik Konseyi'nin çok acele toplantıya çağırılmasını istedi. Cezayir Devlet Başkanı da bu girişime katıldı.

Kudüs'te ilericiler güçlerin yönetiminde büyük yığınlar dev gösterilerle İsrail saldırılarının durdurulmasını istediler. Şeria'nın Batı yakasındaki İsrail işgal bölgelerinde de büyük kitle gösterilerinin başladığı haber verildi.

EMPERYALİZM ELİNDEKİ KANI GİZLEYEMEZ

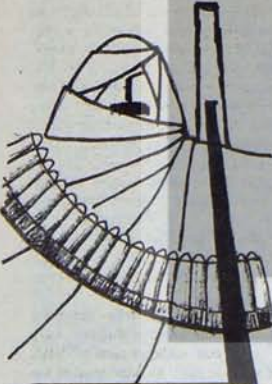
Siyonist katliam hareketinin Amerikan emperyalizminin planlamasıyla başladığını hiçbir kuşku yoktur. Carter yönetimi, saldırının ilk gününde sorumluluğunu gizlemeye çalıştı. Fakat, oyunun bu perdesinde, kendisine saldırı için mazeret üretme rolünün düştüğünü gizleyemedi. ABD Dışişleri Bakanlığı, kendileri için, "İsrail kuvvetlerinin nereye kadar ilerleyeceğinin önem taşıdığını" söyleyerek, saldırıyı onayladığını belli

etti. Daha da ileri giderek, Lübnan'daki Arap barış gücüne saldırılmadığı takdirde, saldırının Ortadoğu barışına zararlı olmayacağını ileri sürece kadar utanmaz olduğunu ispat etti. Begin, artık saldırının amaçlarına ulaştığına ilişkin güvene verdikten sonra, ABD yönetimi "lütfen" saldırının durdurulmasını talep etti.

BU KATLIAM YANINIZA KALMAYACAK!

Yeni İsrail katliamı, siyonist elebaşlarının sözde barışçı nutuklarının, saldırıdan emellerini gizlemekten ve yeni saldırılara hazırlanmaktan başka bir amaç taşımadığına ortaya koymuştur. Sedat gibi hainlerin de, Hitler özentisi Begin ile fiört ederek, sadece emperyalist ve saldırıdan Ortadoğu'ya sağlığı kudur salınmanın Ortadoğu'ya sağlığı kudur salınmanın merkezi, siyonizm ve Sedat işbirlikçileridir. Bunlar, Filistin halkını yok etme planlarını, 1971'de Ürdün'de ve 1976'da Lübnan'da sonuçlandıramayınca, şimdi yeni bir katliam düzenlenmektedir.

Bu katliam, emperyalistlerin, siyonistlerin ve işbirlikçilerinin yanına bırakılmayacaktır. Filistin halkının özgürlük savaşını durdurulamaz. Dünyadaki tüm barışçı ve ilerici güçler, Filistin halkının baklı davasının yanındadır. Zafer, Filistin halkının olacaktır!

YORUYOS

SANBİ YORUYOS Yayıncılık Ltd. Sti. adına Nihat SARGIN © Genel Yayın Yönetmeni Zeki KILIC © Yazı İşleri Müdürü Metin ÇULHAOĞLU © Teknik Sekreter Sibel ARTANLI © Yönetim Kurulu sek. 15/8 Kızılay - ANKARA Teli 1745 81 © İstanbul Bürosu: Piyerloti cad. 21/A, Cemburbağ İSTANBUL Teles 26 35 87 © Abone Kojuları: Yıllık 200., 6 aylık 100. TL. Avrupa, 6 aylık 250., Yıllık 500. TL. Amerika, 6 aylık 325., Yıllık 650. TL. Avustralya-Japonya 6 aylık 400. TL., Yıllık 800. TL. © Posta Çekli YORUYOS Dergisi 10224 İlan Kojuları: Arka Kapak (Renkli) 15.000. TL., Arka Kapak (Siyah Beyaz) 12.000. TL., İç sayfalarda istinü miktarı: 40. TL., Yayın İlanları % 50 indirilmiştir. Başlı: Daily News Web-Chat Yayıncılık Kapak Özenei Uğur Okman

DOYUM NOKTASI SOLCULUĞU

METİN ÇULHAOĞLU

Bilimsel sosyalizmin kurucuları, Avrupa'da devrimci gelişme perspektifini değerlendiren, Almanya üzerinde özel olarak durdular. O dönemde, Almanya'nın Avrupa'nın diğer kapitalist ülkelerine kıyasla bir "avantaj"ı vardı. Bu avantaj kısaca "Alman işçi sınıfının teoriye yakınlığı" biçiminde ifade edildi.

Bu, dönemin koşullarına özgü bir avantaj olarak ortaya çıktı. Gelişkin bir ekonomik - sendikal harekete sahip İngiltere ile devrimci kitle atımlarının birbirini izlediği Fransa'da, eksik olan teori idi. Daha doğrusu, İngiltere ve Fransa'daki teorik birikim, söz konusu atımla ve gelişmeleri değerlendirip yeniden yönlendirecek bir düzeyde değildi. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, bu nedenle gözlerini Almanya'ya çevirdiler. "Teoriye yakınlık" Almanya'da çerçeveyi en baştan doğru biçimde koyabiliirdi. Bu çerçeve bir kez kurulduktan sonra ise, diğer Avrupa ülkelerinden nispeten geri kalmakla birlikte gelişen işçi sınıfı hareketi, bu ülkede çerçevenin içini dolduracaktı.

Almanya'da bu, genel çizgileri ile gerçekleşti. Ama devrim olmadı. Devrim başka yerde gerçekleşti. Diğer tüm koşulların yanısıra, teori ile yöntemin sürekli olarak bir üst düzeyde birleşip birbirini beslediği Rusya'da gerçekleşti. Diğer koşulların yanında, Rusya'da devrim, teorik ve pratik alanda, bu bütünleşmenin ürünü oldu.

Daha derine inmek için, Y. Krasin'in geçenlere dilimizce çevrilen "Devrim Sürecinin Diyalektiği" adlı kitabına başvurmak gerekiyor. Krasin, teorisinin, kapitalizmden sosyalizme geçişin genel yasaları ile ilgili olduğunu belirttikten sonra, teori ile yöntem arasındaki ilişkileri şöyle açıklıyor: "Yöntemden bahsedildiği zaman, teoride olduğu gibi genel olan vurgulanmaz. Vurgulanan, işçi sınıfının ve onun partisinin hedeflerine ulaşmak için mücadele ettiği özel bir duruma, teorisinin uygulanmasıdır." Krasin devam ediyor: "Yöntem, değişen gerçeklik ile teoriyi çelişkiye düşürür. Bazı tezlerin zaman aşımına uğramış, diğer bazılarının eksik olduklarını meydana çıkarır; yeni olgulara ve süreçlere cevap veren yeni kavramların hazırlanması gerektiğini gösterir. Pratik tarafından çözümlenen bu sürekli çelişki, teoriye kan verir." (Y. Krasin Devrim Sürecinin Diyalektiği, Konuk Yayınları, S. 168 - 169)

Şimdi, Türkiye'yi düşünmek gerekiyor. Türkiye'de, sosyalist teori 1961-1971 döneminde daha geniş aydın kesimlerini kucaklamaya başladı. Politikadan ekonomiyeye, oradan da sanata ve edebiyata kadar. Burada unutulmaması gereken bir nokta daha var: Teori, evrensel olarak ne kadar gelişkin ve olgunlaşmış olursa olsun, belirli bir ülkeye, o hali ile, bir fabrika taşı gibi giremez. Teori, evrensel özelliklerle birlikte, evrensel geneli, yine ancak o ülkenin pratiğinde aşabilir.

Türkiye'de olduğu gibi. Ve zaman zaman belirli bir "doyum noktası" ile birlikte. Türkiye'de sosyalist düşünce, belirli bir dönemin sonunda, belirli bir doyum noktasına geldi. Bu doyum noktasında, sosyalist aydınların önemli bir bölümü papağanlaşan aydınlar oldular: Gelir dağılımı adil değildi; vergiler de eşitsiz dağılıyordu; toprak reformu gerekli idi; Türkiye'de ulusal kurtuluşu bir Mustafa Kemal geleceği vardı; köylüler, ezilen, horlanan zavallı insanlardı, vb. Edebiyatı ise, tüm eşkiyalar, gerçekte düzene başkaldıran halktan yana kişileri. Doyum noktasında tekrarlananlar, usulanmadan tekrarlananlar, bunlar oldu. Türkiye'de ilerici düşüncenin geldiği bu doyum noktasınınınimgeleri, evlerde köy kilimi, saz ve "eşkiya" romanları; "benim evimde lüks mobil-ya var" türünden "özeleştirir"ler ve doğan çocuklara konan "Güllü", "Kezban", "Döndü" isimleri oldu.

Söz konusu olan, bir kilçülmeme değil. Gerçeğin yalnızca belirli bir kesimi. Gerçeğin diğer kesiminde ise çok daha önemli bir nokta var. Düşüncenin

ulaştığı doyum noktasını açacak, teorik gelişmeyi yeniden canlandırarak, kısacası "yöntem"i de beraberinde getirecek bir silah: Örgütlü hareket. Sosyalist düşünce Türkiye'de kör topal, eksiklikleri ile, ama yine de sağlam bir örgüt vurgulaması ile yayıldı. Örgüt zorunluluğu, her şeye rağmen ve her şeyin üzerinde, 1961'den bu yana sürekli olarak kendini dayattı. Türkiye'de sosyalist hareketin en büyük şansı da bu oldu.

Türkiye'nin solcu aydınlarına, adeta kafalarına vura vura işçi sınıfı gerçeğini, örgüt zorunluluğunu öğreten, parti ve onun pratik faaliyeti oldu. Türkiye aydınının elinden tutup ona köy romantizmini aştrayan yine parti ve onun pratik faaliyeti oldu. Papağanlık döneminde tepki olarak ortaya çıkan bilinçsiz karşı tezleri göğüsleyen de örgütlü hareket oldu. Örneğin, doyum noktası papağanlıklarına bir tepki olarak gelişen "karşı devrimci köylü"; Mustafa Kemalçiliğe karşı gelişen "emperyalizmin ajanı Mustafa Kemal"; horlayan devlet tezinin karşı gelişen "kerim devlet" tezleri etkili olmadı. Yine örgütlü hareket sayesinde.

Örgütlü hareketin belirli bir döneme özgü "teori yorumu ve uygulamasının", kısacası "yöntem" in ürünlerini böyle özetlemek mümkün. Ancak, gelişme ve geliştirme sürekli bir olgu. Bitimi olmayan bir olgu. Özellikle, bir üst düzeyde de olsa, yeni doyum noktalarına gelindiği, yeni papağanlıkların türediği bir ortamda, örgütlü hareketin geliştirici işlevi daha da önem kazanıyor. Bunu anlamak için son on yılın değişikliklerine kısaca göz atmak gerek: İşçi sınıfı içindeki nicel ve nitel değişiklikler; on yıl öncesinin antikomünizm şartlanmalarının önemli ölçüde kırılması; kentli orta katmanların giderek hareketlenmesi; Türkiye'nin emperyalist odaklarla ilişkilerinde, dünya dengesindeki değişikliklere paralel olarak görsel farklılıklar; CHP'nin bugün geldiği nokta; faşist hareketin kitle tabanı yaratma çabaları; ilerici demokrat birikimin, büyük merkezlerin dışına taşarak ülke ölçeğinde yeni boyutlar kazanması; yine on yıl öncesinden farklı olarak Türkiye üzerine yazılıp çizilen herşeye dayanan büyük ilgi, vb. gibi...

Örnekler çoğaltılabilir. Tümünde çözümlenme bekleyen olgular. Çözümleme ve "yöntem" de geri kalmadıkça, daha üst düzeyde de olsa, on yıl öncesine benzeyen bir doyum noktasına doğru hızla yol alınıyor. Yeni doyum noktasının özellikleri belirlemeye başladı bile:

Örneğin bir kitle örgütleri olgusu var. Yeni papağanlar cevabı hemen yapıyor: "Birliklilik için program!" CHP olduğundan söz edildiğinde, kalıp hazır: "Sosyal demokrasinin ikili yanı vardır; ikili yaklaşım gerekir." DİSK mi? Elcevap: "Demokratik kitle ve sınıf sendikacılığı". Ya faşist tehlike? Kalıp yine hazır: "Demokratik güçlerin en geniş iş ve eylem birliği ve demec fırtnası."

Bunlara hiç bir itiraz yok. Bunların tümü doğru. Tıpkı "vergi, gelir ve toprak dağılımındaki adaletsizliklerin" doğru olması gibi. Ama en genel doğruların sabah akşam tekrarlanması, kendi başına büyük bir anlam taşımıyor. Tersine yeni papağanlıklar, on yıl öncesinin papağanlığına karşı gelişen tepki gibi, yeni karşı tezleri de tehlikeli bir biçimde geliştiriyor: CHP'nin MC partileri, DİSK'in de Türk-İş ile bütünün ile aynı kefeyle konması, kitle örgütlerinin tümüne burun kıvrılması, antifaşist birliğin küçülmesi gibi.

Türkiye İşçi Partisi "güç ve eylem birliği" konusunda en çok laf edildiği bir ortamda "tabanda yöresel anti faşist girişimlerin örgütlenmesi"ni önererek ve önerdiği doğrultuda somut girişimlerde bulunarak, papağanlığı açacak tek girişimde bulundu. Bir örnek. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi, tüm alanlarda doyum noktasının ve papağanlık döneminin aşılmasına tek güvence yine örgütlü sosyalist hareket. Yeni dönemde bu görüş de başlanırlacak.

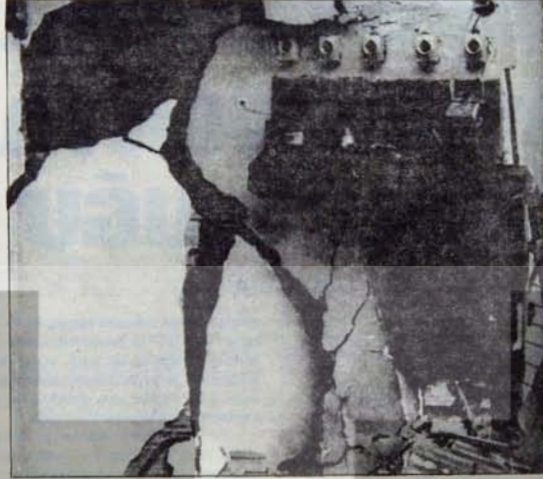
BÜYÜK SERMAYE "BÜYÜK KOALİSYON" YOLLARINI ZORLUYOR

Faşist cinayet şebekeleri geçen hafta boyunca da bir terör ve cinayet rüzgarı estirdiler. Faşist odakların teker teker de olsa açığa çıkmasını "sermayenin postal kabarcığı"nın telafisi kattı. Adana'dan Ankara'ya gelirken makinesi tüfeklerle yakalanan 4 faşistin sorguları arasında bazı şeyleri söylediklerinin ipuçlarının ortaya çıkması, faşist odakları bu telah bir terör rüzgarı ile örtülmesi yoluna itti. (Bkz. MHP'de panik ve planlar) Ancak bir kez iyot açığa çıkmıştı ve buram buram kokuyordu. Estirilen terör rüzgarı kokunun dağılmasına yetmedi. Aksine tüm burunları bu kokuyu almalarına neden oldu.

"YUMUŞAMA" BOMBALARI!

Kitle halindeki kıyım planlarının ilki İstanbul Üniversitesi merkez binasında uygulandı. Derslerden çıkılmakta olan yüzlerce öğrencinin üzerine faşist saldırılar bombalar atıldı. "Büyüdüğüm yumuşayan" MHP yandaşları, öğrencilerin üzerine pek de yumuşak olmayan bombalarla saldırdılar. Bomba atışının ardından otomatik silahlarla açılan yayılım ateşi geldi. Sonuç beş öğrencinin hayatını kaybetmesi ve 40'dan fazla öğrencinin yaralanmasıydı. Ele geçen ise sadece saldırganların kaçarken yola atıkları iki tabancaydı.

Üniversite binası içindeki polis olaya bağından sonuna kadar seyirci kaldı. Öğrencilerin faşist saldırganların dışarda topluca bulundukları ve can güvenliğinin tehlikede olduğu yolundaki uyarıları polis yetkilileri tarafından dikkate alınmadı. "Üniversitede olan güvenliğinin sağlanması özzerlikten önemlidir"

TIP Bakırköy İlçesi saldırıdan sonra

diyen İstanbul Valisi İhsan Tekin'e ise olaydan sonra sadece bazı yetkililerle toplantı yapmak kalmıştı.

MHP'Lİ KATİLLER

Faşist saldırganların cinayet planları beş öğrencinin öldürülmesi 40'ın yara-

lamaıyla tamamlandı. Aynı gün Kadıköy Ticaret Lisesi öğrencilerinin üzerine tabancalarla ateş açıldı. Öğrencilerden Mehmet Nuri Ayyıldız hayatını kaybetti. Ayyıldız'ın hayatı pahasına bir gerçek daha ortaya çıktı. Katil MHP İstanbul İl Başkanı Recep Haşatlı'nın oğlu Mustafa Haşatlı idi. Mustafa Haşatlı daha önce de ruhestaz silah taşınak suçundan tutulmuştu. Olaydan sonra polis Kadıköy Ülkü Ocaklarında arama yaptı. Ülkü Ocakları ile hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını sak sak tekrarlayan MHP yöneticilerinden Kadıköy İlçe Sekreteri Ülkü Ocakları binasından İyot bir kez daha açığa çıkmıştı.

Burjuva baaının olaylara tepkisi ise daha ilginçti. İstanbul Üniversitesi'ndeki olay "sağ-sol çatışması" olarak gösterilirken aynı günün sabahı İstanbul'da kurulan sınırsız şube amirlerinden Uğur Gür'e yapılan eylemin bir devamı olarak vurgulanıyordu. Bir çok gazete Uğur Gür'ün yaralanmaması beş öğrencinin ölümünden daha önemli olarak değerlendiriliyordu. Polis bu kez işi sıkı tutmuştu. Beş öğrencinin katilleri yakalanmamıştı ama Uğur Gür'ü yaralayanlar İstanbul'u bir baştan bir başa kateterek bir kovalamaca sonunda yakalanmıştı. Ertesi gün çıkan ve MHP'nin resmî yaygın organı olarak bilinen ve de Genel Sekreter Yardımcısı Yaşar Okuyan'ın köşe yazan olduğu Herşün gazetesi beş öğrencinin öldüğü olaydan habersiz görünüyordu. Herşün'ün manşeti "Vahşet: Burdur'da bir ölücü şehit edildi" idi. Teluk içindeki MHP ne yapacağını şaşırmıştı.

CHP NE YAPIYOR?

Ne yapacağını şaşırın sadece MHP değil. Hürriyet de koruya. "Ülkü-Bir gitti, Töb-Der geldi" haberiyle katıldı. Eğitim Enstitülerindeki anarşi Töb-Der'e bağlanmak isteniyordu. Amac çıktı. MHP'nin günlerdir artarak devam eden saldırıları, burjuva baaının feryadı bir tek şeyi ispat etmeye yönelikti: "CHP tek başına anarşiyi önleyemiyor. AP-CHP koalisyonu gerektiriyor."

Yargının birinci kısmı doğruduydu. CHP tek başına anarşiyi önleyemiyor-

du. Demokratik çözümlere artını çevirmek, faşist odakların kökenine yönelmek gerek. CHP anarşiyi önleyemedi. Yüzye yakalanan bir kaç faşistle yetinmek, faşist saldırı planlarının hazırlanmış odakları göznezlikten gelecek sonuca ulaşmak olanak dışıydı. CHP iktidarı olumlu işlerle - olumsuz işleri terazinin iki kefesine koyunca sonuç hep olumsuz lehine oluyordu. Anarşiyi besleyen odakları dağıtmadıkça hükümetin anarşi konusunda zafsa düşmesi kaçınılmazdı.

Yargının ikinci kısmı ise büyük sermayenin "büyük koalisyon" hayallerini gerçekleştirmeye yönelik eylemlerinin bir sonucu olarak görülmüyordu. Büyük sermayenin yıllardır hayalini kurduğu CHP-AP koalisyonu MHP'nin de kurtarılmasının planının gerçekleşmesi için gerekliydi. Sermaye, postal kabarcığın sakak açığa düşmesinden endişelenmişti. AP'nin şemsiyesinin altında da olsa MHP bu sağnaktan kurtarılmalıydı! Zaten 5 Haziran seçimlerinden önce de MHP'ye bu yolda teminat verilmişti. AP yöneticileri MHP yöneticilerine "Siz bir grup kurun. Gerisinden korkmayın. Biz herşeyi hallederiz" demişlerdi. MHP şimdi bu sözün tutulması için gerekenin yapılmasına elinden geldiğince çalışıyor...

BÜYÜK SERMAYEYE KUR GARANTİSİ

Sermayenin CHP-AP koalisyonu istemesinin nedeninde postal kabarcığı bu- laştığı çamurdan temizlemek isteğinin yanı sıra halkın sırtına biraz daha binilmesi isteği de yatıyordu. Son devaluasyonun oranı bu nedenle yetersiz bulundu. Ayrıca kur farklarının ödemesi de sermaye için bir sorun teşkil ediyordu. Koç, Sabancı ve BP'nin devaluasyonu sonucu kur farkından kaybı 9 milyar lirayı buluyordu. Hükümet bu farkı keskinlikle alacağını açıkladı. Bunun üzerine TOSIAD, Hükümet Çetin ile Ziya Müezzinoğlu'na "azartılmak" için İstanbul'a çağırıldı. Bakanlar bu davete icabet etmediler. Bunun üzerine sermayenin temsilcileri Ankara'ya kadar gelmek zorunda kaldılar. Müezzinoğlu bu farkın ödemesini istedi. Sermayenin temsilcilerini kırmaya dikkat ederek "Bunu bir verdiğimiz gibi kabul edin" dedi. Ancak sermayenin buna tahammülü yoktu. Bu farkı fiyatlara bindirecek nasal olsa halaktan çıkaracaklardı ama 9 milyardan vazgeçmek kolay değildi. Sermayenin temsilcileri aynı gün Dauşay'a miraca ettiler. Dauşay'ın bundan önceki bazileleri kararlarındaki gibi davranacağını biliyordu. Göreceğiz.

Umutunu sermayeye bağlayan MHP ise seçim meydanlarında attığı "anti-tekel" sloganları unutmuş görünüyordu. MHP'nin başbuğu yaptığı açıklamada büyük sermayeye ard çıktı. "Hükümetin bedelsiz ithalata ilgili aldığı döviz kur farklarının ödemesi yolundaki kararını Türkiye ekonomisi açısından endişe verici buluyoruz. Bu karar yalnız iktisadi yönden değil, hukuk açısından da endişe vericidir.... Ayrıca bedelsiz ithalata getirilen mallar gümrükten çekilmesi, iptidai maddeler sanayi tesislerinde kullanılmıştır. Şimdi sanayiye kendi dışından gelen şartların sonucu olarak kıymet transferi gerçekleşmesinin zararını yüklemeye kalkışmayı anlamak mümkün değildir."

Sermayenin postal kabarcığı böylece sermayenin haklarını en iyi kendisinin savunacağını ispat etmeye çalışıyordu. Türkiye'nin yukarıdaki sözlerinin tercümesi şuydu: "ABD'nin de sermayenin de haklarını en iyi ben savunurum. Bu CHP tek başına olursa başımıza derler açabilir. Siz CHP-AP'yı tezgahlayın. Ben de sizin haklarınızı her zaman en etkili bir şekilde savunayım."

KEMİK TİCARETİNE DEVAM...

10 Mart akşamı Bülbülderesi'nde bir kahvehaneye giren "meçhul" bir kişi elindeki tabancaya bir masaya ateş attı. Masada oturan iki kişi hayatlarını kaybetti. Bunlardan birisi Tün-Der işyeri temsilcisi İlahim Ülker idi. Ertesi gün gazete haberlerine "faili meçhul bir cinayet" daha eklendi.

Ecevit hükümeti, İsrail'in Lübnan'a girişini

"Saldırı" olarak görmediğini açıkladı

İsrail'in Filistin Arap halkını katletmek için Lübnan'ı işgale başlaması üzerine Ecevit hükümetinin Dışişleri Bakanlığı bir bildiri yayınladı. Ecevit Hükümetinin açıklamasında, İsrail'in Lübnan'a girişinin bir "saldırı" olarak görülmediği belli edildi. Açıklamada, İsrail'in saldırısı, Filistinlilerin giriştiği öne sürülen "tedhişöylarına karşı bir misilleme" olarak nitelendi. Daha da ileri gidildi. Sözde "misillemeye", "ölüşüş" olduğu için karşı çıkıldığı belirtilmek ihtiyacı duyuldu. Böylece, birleek ya da bilmeyerek, İsrail'in saldırısı için mazet aramaya çalışanların yanında yer alındı.

Birincisi: Siyonist ordularının Lübnan'a daldığının bir "misilleme" olmadığı, Ecevit hükümetinin açıklamasıyla aynı günde İsrail hükümetinin kendisi tarafından açıklandı. Saldırının, Filistin Arap halkının mevzilerini ortadan kaldırmaya, ve Lübnan'ın güneyinde Hristiyan faşistlerin yönetiminde bir kukla yönetimi oluşturmaya yönelik olduğu bildirildi. İsrail saldırısını "misilleme" olarak nitelleyen, sadece ABD Dışişleri Bakanı Vance oldu.

İkincisi: Tedhişçillere karşı "misilleme" durumunda olan varsa, o da Filistin halkının özgürlük savaşçılarıdır. Ortadoğu'da siyonist devletin kurdukları saldırıdan bu yana, Filistin halkını tedhiş yoluyla sindirmeye çalışanlar, bugün İsrail Başbakanı'nın başında olduğu faşist örgütler oldu. Ecevit hükümeti, son açıklamasıyla, Filistin direnişiyi İsrail saldırılarına aynı kefede gösterdi. Böylece, gerçek saldırganların gizlenmesine yardımcı oldu.

Ecevit hükümetinin açıklaması, bundan önceki hükümetlerin izlediği tutumun tersine, Ortadoğu'daki bu tür gelişmelere karşı ilk kez resmi bir tepki gösterilmesi açısından belki olumlu bir adımdır. Fakat sadece bu açıdan olumlu bir adımdır. Açıklamanın içeriği, hükümeti, açıklamanın yapılmasıyla atılan adımı oldukça gerisine düşürmüştür. İsvç, Fransa gibi emperyalist devletlerin bile "saldırı" olarak niteliyip açıkça "kinadıkları" bir katliam olayını, Ecevit hükümeti, bir "misilleme" olarak tanımlama talihsizliğine uğramıştır. Bu tür, hem zalimi hem mazlum kollamaya yönelik tutumlar, hiç kimseye saygınlık kazandırmayacaktır.

Olay gelişimi ilgi çekiydi. Kahvehane yapılan silahlı saldırıdan 15-20 dakika önce polis kahvehane de arama yapmıştı. Polislerden sonra kahvehane profesyonel olduğu her halinden belli olan bir katil girdi ve bir garçörle altı kişiyi vurup meçhul oldu.

Olaydan sonra Tüm-Der işyeri temsilcisi Halim Ülker için bir cenaze töreni yapmak için girişimlerde bulundu. Ülker'in ailesi törene izin verdi. Sıra Ankara valisinin bulunmasına gelmişti. Ancak koskoca Ankara'da valiye bulmak mümkün olmadı. Ankara kazan, Tüm-Der yöneticileri keçpe vali arandı ve sonunda bulundu. Valinin cevabı olumsuzdu. Tören yapılamazdı. Ankara Valisi cenazenin yapılması gününe bırakılmasına zor razı edildi. Gümrük ve Tekel Bakanlığı Mataracı Ankara'ya o gün gelecekti.

Mataracı'nın çabaları da boşuna gitti. Tören için izin verilmiyordu. Bunun üzerine Pazartesi günü bakanlık önünde bir basın toplantısı yapılması kararlaştırıldı. Metni Tüm-Der Genel Başkanı okuyacaktı. Ancak pusuda bekleyen kemik tüccarları vardı. Bunlar ilk hamleyle burada yaptılar. "Olgarçı"nın bir tem-

silcisi ortaya çıkarak "kitleyi" ajite etmeye çalıştı. Konuşmasından kimsenin hoşnut olmadığı ortaya çıkınca ajitasyon aloganları yapıldı. Sapık akımlar kendi sloganlarını söyleyerek görevlerini yerine getirdiler.

Kemik tüccarları pazar yeri olarak Haymanayı seçmişlerdi. Ama Ülker'in örgütlü mücadeleye inannışı arkadaşları buna izin vermediler. Ancak tüccarları durdurmak zor oldu. Kortej yolda sık sık durduruldu. Sapık akımların temsilcileri burada bol bol slogan söylemeye olanak buldular. Ancak "kitle"den yükselen hoşnutsuzluk tepkileri bu akımlara satışın pek de kârlı olmadığını büssettirdi.

Halim Ülker'in arkadaşları O'na karşı son görevlerini büyük bir ciddiyet içinde ve disiplinli olarak yerine getirdiler. Halim Ülker'in bıraktığı yerden mücadeleyle devam edecekler. Bu mücadeleleri verirken faşist katillerden ve kemik tüccarlarından da hesap soracaklar...

NÖTRON BOMBA SI PAZARLIK KONUSU MU?

Emperyalizmin son icadı "temiz bomba"; nötron bombasının ABD tara-

findan tüm NATO ülkelerine verileceğinin açıklanması üzerine Sovyetler Birliği Komünist Parti Genel Sekreteri Leonid Brejnev Türk hükümetine bir mesaj göndererek bombanın Türkiye sınırları içine sokulmamasını istedi. O sırada Ecevit Montreux'daydı. Montreux dönüşü Ecevit'e mesaj hatırlattı ve ne düşündüğünü sordu. Ecevit'ten gelen cevap "Bir bilgin yok. Mesaj henüz elimde geçmedi" oldu. Ecevit'in nötron bombasına karşı açıklık bir tavır almaktan kaçınması oldukça ilgi çekiydi. Ecevit'in bu tutumu nötron bombasının ABD ile bir pazarlık aracı olarak kullanmak istediği şeklinde yorumlandı. "İnsancıl şair" Ecevit "insancıl" bir bomba olan nötron bombasına karşı; nedense açık bir tavır alamamıştı. Ancak yine de insancıl Ecevit'in nötron bombasına üsti kapalı da olsa karşı çıkacağı bekleniyor.

Ecevit'e soru soran gazeteci Ecevit'in bu cevabıyla yetinmek zorunda kalmadı. Ama işin aslımlı bilenen Ecevit'in olaydan pek de habersiz olmadığını biliyorlardı. 6 Ocak tarihinde Sovyetler Birliği'nden yine bu yolda gelen mesaj cevap olarak Ecevit hükümeti şöyle bir

cevap vermişti: "Bu konu hükümet programımız çerçevesinde bir çözüme ulaştırılacaktır."

DISK'İN ÇAĞRISI

YURUYUŞ hazırlanırken, gelen haberler, son saldırı ve cinayetleri protesto amacıyla, **DISK'in Pazartesi günü** tüm işyerlerinde iki saatlik bir "iş brolama" eylemi önerdiğini duyuyorduk. **DISK**, **Türk-İş**'e de gerekli çağrılarla bulunmuş, diğer demokratik kuruluşlarla da işbirliği geçmişti.

Gerçekten de, özellikle son günlerde trmardınan olaylar ve açık katliam girişimleri, demokratik güçlerin aktif ve kararlı tavırını büyük bir zorunluluk haline getirmiştir. Büyük sermayenin, "asayiş ve huzur" adına tezgahladığı "kamuyü koolayısı" tezgahtı, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm demokratik güçlerin sarılması kayama çarpmalıdır, çarpacaktır.

DISK'in son çağrısını da bu açıdan olumlu bir yaklaşım olarak değerlendirerek gerekletirdik. Ancak, esas olan, bir döneme hakim olan rahatet ve "bu iş bitti, CHP geldi kurtulduk" anlayışının aşılması ve büyük sermayenin girişimlerine karşı sarih olarak uyanık ve tektite olunmasıdır.

« NATO'YA HAYIR KAMPANYASI

Türkiye İşçi Partisi'nin "genişletilmiş bölge temsilcileri ve eğitim toplantıları" geçtiğimiz haftanın sonunda ilk olarak Trakya ve Batı Karadeniz bölge toplantısı ile başlamıştır. Bu toplantılar, bu hafta içerisinde yapılacaktır. Türkiye'nin yeni bölgesinde gerçekleştirilmiş olacaktır.

Öte yandan, İstanbul il merkezinde yapılan bölge temsilcileri toplantısında konuşan Genel Sekreter Nihat Sarçın, Montreux zirvesi ve ABD ile ilişkiler konusunda "tüm sorunların barışçı görüşmelerle çözümlenmesinden yana olan partisinin Ecevit-Karamanlis görüşmesini de bu açıdan olumlu karşıladığını belirterek şunları söylemiştir:

"ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'ın müdahaledi ve baskıcı sözlerine Ecevit'in tepki göstermesi doğal ve gerekli olmakla beraber, Ecevit ve hükümet ambargo ve ikili anlaşma konusunda ABD yönetimi ile kongre arasında gerçekten bir tutum farkı olduğunu sanıyor idiyse bu kadar politik saflığa geçmek gerekir. Carter ve yönetimi ambargoyu kaldırmak, ikili anlaşmayı onaylamak istiyor ama "Kongre dinlemiyor, senato direniyor" gibi iddialar bir oyalama ve savsaklamadan başka birşey de değildi ve değildir. ABD ambargoyu kaldırmayı ve ikili anlaşmayı onaylamayama baştan beri Türkiye üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmıştır. Bu işe, TCK'nun 125. maddesinde yer alan ve gülmeyecekleri kadar da öyle kullanacaktır.

"Aslında Türkiye açısından, ne ambargonun kaldırılması, ne ikili anlaşmanın onaylanması ulusal çıkarlara uygun değildir, tersine aykırıdır. Bu anlaşma ile Türkiye toprakları üzerinde ABD hükümetine, ulusal egemenlik ile bağdaşmayan haklar tanınmaktadır. Bu işe, TCK'nun 125. maddesinde yer alan ve gülmeyecekleri kadar da öyle kullanacaktır."

Bunun yanı sıra, Türkiye İşçi Partisi Behice Boran da yapılımakta olan bölge temsilcileri toplantılarına birer mesaj göndererek, önümüzdeki ay 4 Nisan'la 23 Nisan arasında düzenlenen "Ulusal bağımsızlık için NATO'ya hayır" kampanyası hakkında bilgi vermiştir. Boran mesajında özetli şu görüşlere yer vermiştir:

"Partimizin Merkez Yürütme Kuruluca kararlaştırıldığı üzere, Partimiz Nisan ayı içinde büyük bir kampanya hazırlanmaktadır. 4 Nisan NATO anlaşmasının 29. yıldönümü. Bu yıldönümü vesilesiyle hükümetten, NATO'dan çıkılmasını talep edeceğiz. Emperyalizm ve onun askeri saldırı aracı NATO'nun dünya barışını ve ülkelerin bağımsızlıklarını tehdit eden niteliğini bir kez daha kamuyünya duyuracağız bugün.

"Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulunun daha iki yıl önce belirttiği üzere Türkiye toprakları üzerinde NATO ve Amerikan üsleri ve bu üslerde haber alma tesisleri, nükleer başlıklar ve bombardman uçakları bulundukça Türkiye'nin komşu sosyalist ülkelerle, ne Orta Doğu'daki Arap ülkeleriyle hatta ne de, genellikle anti-emperyalist 3. Dünya ülkeleriyle ilişkilerini geliştirip düzeltilmesine, dış politik sorunlarında onların desteğini kazanmasına imkan yoktur. Bu üsler bölgedeki sosyalist ülkeler ve anti-emperyalist Arap ülkeleri için birer tehdit unsurdur; diğerleri için de Türkiye'nin emperyalizm safında bulunmasının göstergesidir. Bunun için de aradıkları ilişkilerin güvenilirliği esas üzerinden gelişmesine engelidir. Yine eskiden beri belirlediğimiz üzere Türkiye'nin NATO'ya dahil olması ve toprakları üzerinde bu yabancı üsleri bulundurusu, onu dünyanın herhangi bir yerinde çıkan bir anlaşmazlık ve çatışma sonucu başlatılacak bir üçüncü dünya savaşında ilk hedef yapacaktır.

"Orta Savunma Anlaşması adı verilen ikili anlaşmanın ABD kongresinde onaylanmasını istenmesi şöyle dersun, bu anlaşma Türkiye Büyük Millet Meclisine getirilip reddedilmelidir.

dış, bağılantısız, barış ve genel silahsızlanmadan yana bir dış politika izlenmesinde ve yalnızca yurt savunmasına yönelik ulusal stratejiyle ulusal silahlı kuvvetler örgütlenmesini gerçekleştirilmesindedir. Bölgedeki komşu devletlerle dostluk ve saldırmazlık paktlarının yapılması, kolektif güvenlik'in tek taraflı askeri bloklamalarda değil, rejim farkı gözetmeksizin yapılacak bölge ve dünya konferanslarında ve anlaşmalarında aranması, böyle bir dış politikanın ve ulusal savunma anlayışının unsurlarını oluşturacaktır."

Anarşik olaylar olarak kamuoyuna açıklananlar aslında faşist ktıymdan başka birşey değil. Her "anarşik olay" dan sonra faşistler kitleleri önünde biraz daha açığa çıkarıyorlar.

Dediler ki...

Sahibinin Sesi:

"Sonra, böyle bir demarş, Türkiye başbakanının işi midir? Amerika Dışişleri Bakanı Türk başbakanının muhatabı mıdır? Anlaşıyor ki, mesele büyütölmek istenmiş, senaryo ona göre hazırlanmıştır. Eğer ortada başka bir kasit yoksa senaryo basiresiz bir görüşün, mizansen ustalıklı bir rejisörün eseridir." (Metin Toker, Hürriyet, 14 Mart, Sali)

Sen Olup Bitene Bakma...

"Ama diplomasidir bu, bakarsınız ABD yeni bir yöne dönebilir, Ecevit'i doyurabilir ve vaziyet değişmiş olarak uyanırız." (Cüneyt Arcaçayrek, Hürriyet 14 Mart, Sali)

Yine Kissadan Hisse:

"Papaz her zaman pilav yemez. Tarih her zaman aynı koşullar ve sonuçlarla tekrerir etmez. Türkiye'nin ABD ve NATO ilişkilerinin gözden geçirilmesi şu günlerde 'ulusal bilinci' ayakta tutmakta ve olanca gülcümüzle Ecevit hükümetini desteklemekle sayısız yarar vardır..." (Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 14 Mart, Sali)

Son Sözden Öncesi:

"Sınıf mücadeleciliğini engellemeye yönelik bir sosyal demokrasi platformunda, sosyalist harekette nicedir birikmiş 'menshevik' eğilimlerin de desteğini alan yönetim safları, bir yandan Amerika'ya çatarak, öte yandan da 'ehveni şer' kalkını arında "arak Federal Almanya'ya ve AET'ye yamanman stratejisini çizmektedirler. Tüm olasılık hesapları içinde, emperyalizmden icazetli bir anti-emperyalist şovenliğin, sistemin iç gelişmelerini devrimci gelişmeyi kırmayı düşündüğü de söylenebilir. (Vedii Bilget, Vatan, 15 Mart, Çarşamba)

MHP'DE PANİK VE PLANLAR

Bir CHP'li bakannı deyimle "büyük-dükçe yumuşayan" MHP'nin Genel Başkanı Alpaşan Türkeş'i televizyon ekranlarından izleyen soruyorlar:

— Acaba niçin bu kadar bircim?...
MC bükümlerinin "ağır-şoşukluğu" Başbakan Yardımcısı şak başın topantları düzenliyor, demeciler veriyor, ateş püskürüyor...
Bu bircimlik, bu şiddet, hop oturup hop kalkmalar neden?

KATLİAM DİREKTİFLERİ

YURUYUŞ'un bir önceki sayısında MHP'de kaynayan kazandan söz edildi. Yönetici kadrolar arasında ki kükler, çekişmeler, post üzerine tepişmeler özette yazıldı. MHP'deki dalgalanma son günlerde tam bir panik ve suçluluk telaşına dönüştü. Çünkü bazı operasyonlarda silahlı faşist odakların MHP ile organik bağlarına ilişkin önemli bulgu ve belgeler ele geçti, geçiyor. MHP'li yöneticiler tam bir panik havaya yayıyor. Yönetimin panisi, tabanda saldırların daha da kanlı olmasına yol açıyor. Silahlı faşist ceterler, yurkardan gelen direktif uyarınca saldırlarına hız veriyorlar. İstanbul katliamı, bu konuda yaratılan son kanlı olay oldu.

İstanbul'daki katliam olayının yaratıldığı gün Adana'dan da şu haber geldi: "— Hakkında tutuklama kararı bulunan Ülkü Ocakları Adana Gençlik Kolu Başkanı, beraberinde MHP Tokat Milletvekili ile Emniyet Müdürünü ziyaret eden ken yakalandı."

İlk bakışta Adana ile İstanbul arası bir hayli uzaktı ki kanlı olayların Türkiye haritasındaki bağlantı ve bütünlükleri bir hayli ilginçti.

BÜYÜK SERMAYENİN "POSTAL KABARASI" MHP'DE SON GÜNLERDE DİKKATI ÇEKEN BİR PANİK VE TELAŞ HAVASI HAKİM. ASKER ESKİSİ KURMAYLARIN ÇİZDİĞİ "ÜÇGEN" STRATEJİSİ İLE SEÇİMLERDE BAŞARI KAZANAN MHP'NİN BU ŞEY TAN ÜÇGENLERİ ÜZERİNDE DİKKATLE DURMAK GEREKİYOR. BATI'DA KENDİLERİNE EKMEK OLMADIGINI ANLAYAN MHP KURMAYLARI, ÇABALARINI DOĞU VE ORTA ANADOLU'DA YOGUNLAŞTIRIYORLAR. BU ARADA, BU BÖLGEDE, KURULAN BAZI ÜÇGENLERLE HEDEFE ULAŞILMAYA ÇALIŞILIYOR.

OTOMOBİLDE YAKALANANLAR

MHP yöneticilerini kan histerisine ve suçluluk paniğine sokan olay, 23 Şubat günü Adana'dan Ankara'ya gelen bir otomobilde yakalanan bazı şahısların politik kimlikleri ile birlikte otomobilin başında bulunan makineli tüfeklerle ilgiliydi. Kimileri bu yakalanmalar? Ankara Valisinin ve polis'in resmi açıklamalarına göre yakalananlardan Ali Halalan ile Fuat İstanbullu MHP Ankara Gençlik Kolları Yönetim Kurulu üyesi, Ekremi Pazarcı ile Sami Ocak da Ülkü Ocağı üyeleriydi. Poliste yapılan ilk sorgularında sonra bu şahıslar mahkemeye çıkarılıyorlar, mahkeme de, bunların tutuklanmasına karar veriyordu. Mahkeme ayrıca bu şahıslar silah temin ettiği anlaşılan Ülkü Ocakları Adana Şubesi Başkanı Osman Balcı'nın giyabında tutuklama kararı alıyordu.

İşte bu operasyondan sonra MHP'de panik başladı.

Olay sadece iki makineli tüfekte dört kişinin yakalanması olayı değildi... Türkiye çileden çıkarın nedenlerden de,

işin bu yönünden kaynaklanıyordu. Geleşmelerin bu noktada şiddet, terör ve tedbiş hareketlerine hız vermek, kamuoyunun gözü önünde tozu dumana katmak gerekiyordu.

BU TİTREME BAŞKAI

Türkeş'in bütün endişeleri, yakalanmaların sorgularında neler söylediklerinden ileri geliyordu. Çünkü mahkeme, Adana Ülkü Ocakları Başkanının tutuklanmasına karar verdiğine göre, yakalanmalar birşeyler söylemiş olmalıydılar. "Davadan dönenlerin" varılmaları da imkan elvermediği için kolay olmadığuna göre, Türkeş'e sadece titremek kalıyordu, o da, şak başın topantları düzenleyerek, MHP'li gençlere "işence yapıldığını" açıklıyordu...
MHP Genel Başkan Ankara'da bir

yandan tozu dumana katarken, Tokat Milletvekili Faruk Demirtola'ya Adana'ya, yani silah yularının güneydeki merkezine göndererek, işin o taraftan soruşturulmasına direktifini veriyordu.

MHP Tokat Milletvekili Faruk Demirtola Adana'ya gidince yanına bir fabrika sahibini alarak Vali'yi, sonra Jandarma Alay Komutanını daha sonra da Adana Emniyet Müdürü Alpaşan Bilginer'i ziyaret ediyordu. Ve bu ziyaretlerde yanına fabrika sahibinden başka emniyetçeranan Ülkü Ocakları Adana Şubesi başkanı Osman Balcı da bulunuyordu. Ancak ziyaretlerin üçüncü sayısında bir polis memuru Balcı'ya tanyor ve Emniyet Müdürüne söylemesiyle, Balcı yakalanarak içeri atılıyordu...

PANİK ÇANLARI

Geçtiğimiz haftalar içinde Ankara Atatürk lisesi önünde polise silah çeken MHP milletvekillerine ek olarak, bir başka MHP'li milletvekili de, "parti müfettişi" sıfatıyla yanına Ülkü Ocakları bü faşistle "mülki, akteri ve inzibati" erkam ziyaret ederken açığa çıkıyordu.

Üç yıllık MC dönemlerinde polis örgütünün belli başlı köşe ve kadroları faşistleştirilmesine karşın herkeşin bildiği bir gerçeğin heniz bir yönüyle ortaya çıkması MHP'deki panik çanlarının çalmasına yetiyordu...

1965'ten bu yana sermaye güçlerinin finans kaynakları ile beslenen, devletin hogörüğü kanadı altında semirtilmeye çalışılan, büyük başının destek ve yardı-

...diye biri

"Politika" adlı gazetesinin 13 Mart Pazartesi tarihini taşıyan nüshasında "Demokratik ve 141-142" başlıklı bir yazı yer alıyor. Yazıyı "Hüseyin Dilek" yazmış. Kimdir, bilmiyoruz. Kimliği pek de önem taşıyor.

Önemli olan söyledikleri. Yazı, işçi sınıfının politik örgütüne ve onun liderine çamur atmak için kaleme alınmış. Her çamur atma özelliği dikkati çekiyor. Özü şu: Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı, 141-142. maddeleri küçülmüşürmüş. Böylece, kimi aptalların çok meraklı oldukları bir deyişle, TİP lideri "Tekin Erer ve Nazlı Ilıcak'la aynı paralele düşüyor"muş. Yazı devam ediyor: "Evet (TİP) öylesine bir gelişme gösterdi ki, bu partinin 5 Haziran seçimlerinde CHP'nin oylarını büyük ölçüde parçalannasını bekleyen Demirel'ler, Türkeş'ler bile şaşkırdılar. ..seçim sonuçları, seçim müttingleri, burjuvaziden aldıkları icazetle "sosyalizm" adına konuşanların nerye kadar "bilimsel sosyalist olduklarını gösterdi."

Ortada bir parti var. Programın 49. sayısında "141-142. maddelerin yürürlükten kaldırılmasını" talep ediyor. "Demokrasi Bildirgesi"nde aynı talebi tekrarlıyor. Büyük Kongre kararları arasında ise şu var: "Türk Ceza Kanunu'nun 141-142 ve benzeri diğer antidemokratik maddeleri derhal yürürlükten kaldırılmalıdır. Bu kapsam içinde Türkiye Komünist Partisi adını taşıyan kuruluş Türkiye'de yasal olarak kurulabilir."

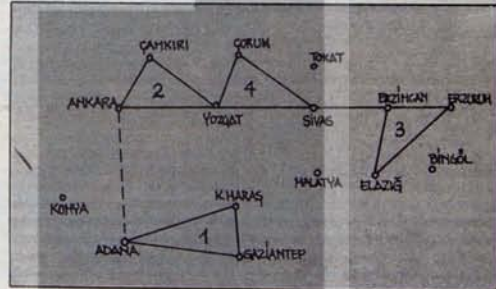
Ortada bir parti var. Ortada bütün bu belgeler var. Bir de "Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi" var. Hüseyin Dilek'in çabası, geçişi kendi balçığı ile sıvamak. Ama başarılı olamıyor.

Soruyoruz: Türkiye'de 141-142. maddelerin kaldırılmasını programına, bildirgelerine, kongre kararlarına geçirmiş bir parti var. "Türkiye Komünist Partisi adını taşıyan kuruluşun Türkiye'de yasal olarak kurulabilmesi" talebini ilan eden bir parti var. Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi necl oluyor? Ne yapıyor?

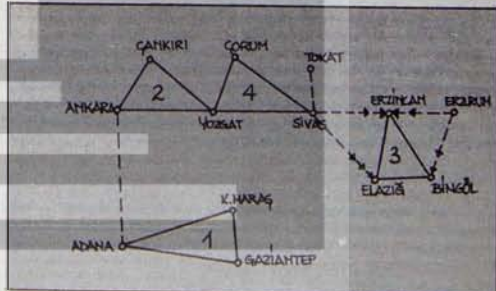
Türkiye'de işçi sınıfının sesini radyolarda, miting alanlarında, seçimlerde duyuran bir parti var. Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi kim oluyor, ne yapıyor?

Türkiye'de işçi sınıfının siyasal hareketi seçimlere girerken, CHP yaltakçılığını, "oylar bölünüyor" diye feryat ederek, sendikaları CHP'ye peşkeş çekerek, CHP damgalı tasmalarda seçim sandığı bekçiliği ederek sürdürenlerden biri mi acaba Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi?

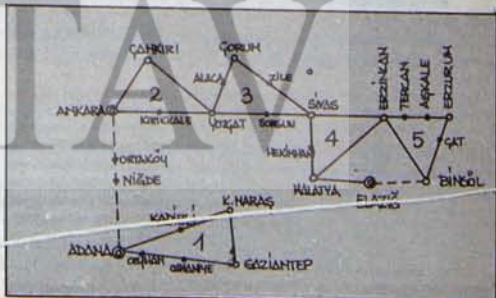
Herhalde onlardan biri. Kim olduğu belli değil. Belki de gerçek bir şahıs. Yalnız, gerçek bir şahıs değil de isim ve soyadının çağırıştırıldığı bir başka isim ise, bu söylemenler fazla. Çünkü sosyalist hareket "yüzkizartıcı" suçlarla inatlı olanlardan önce büyük suçlarını hesaba geçirecek. Öndan sonra "ideolojik mücadele"...

5 HAZİRAN TAKTİĞİ

11 ARALIK TAKTİĞİ

BÜYÜK SALDIRI TAKTİĞİ

örgütlü birlik yolunda ileri

SOSYALİST GENÇLER, UZUN SOLUKLU, SEMERELERİN YAVAŞ FAKAT EMİN ALINACAĞI BİR ÇALIŞMAYI NOKTALAMAK VE BAŞLATMAK ÜZERELER. KURULUŞ HAZIRLIKLARININ TAMAMLANMASIYLA NOKTALANAN BU ÇALIŞMA, YINE ÖRGÜTLÜ ADIMLARIN ATILACAĞI YENİ BİR ÇALIŞMAYI BAŞLATIYOR. BU BAŞLANGIÇ DAR TARTIŞMALARLA KURUMUŞ, GENÇLİĞİN ÇIKAR MÜCADELELERİNİ VERMEKTEN UZAK ÖRGÜTLERİN AKSİNE GENİŞ YIGINLARI VE ONLARIN ÇIKARLARINDAN HAREKETLE ÖRGÜTLENMEYİ AMAÇLIYOR.

Türkiye'de gençliğin içinde bulunduğu "örgütsel dağınıklık, örgütsüzlük" tahlilinden yola çıkarak sürdürülen örgütlenme çalışmalarının sonuçlanmak üzere olduğu günlerindedir.

İçki anımsın politik önderliğinin yönlendiriciliğinde yürüyen sosyalist gençler, yurdun tüm yörelerinde birden sürdürülen çalışmaların son dönemlerde sosyalizmi "gelecek" olarak gören gençleri de katarak tamamlıyor ve içki, köylü, emekçi, öğrenci gençlerin sosyalist yığın örgütünü oluşturuyorlar.

YANLIŞ EGİTİMLERE KARŞI

Gençliğin örgütsüzlüğünün, dağınıklığının üç noktalar vardı: günlerde taşınan bu çalışmanın ayrı bir önemi vardı. Bu önem çalışmalarına katılan öğrenci-emeççi öğrenci gençlerin topluluğuyla ve çalışmalarına gösterdikleri ilgiyle açıkça görülmekte.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde kurulu bulunan gençlik örgütlerinin sosyalist mücadeleye yaptıkları katkılar, içki anımsın sosyalizmi kurmayla yönelik savaşın aldıkları yer sosyalistlerce bilinen gerçeklerdir. Bu alanda Türkiye uzun yıllardır bir boşluk çekmekte ve gençleri yeterli ölçüde sosyalist mücadeleye katılmamış olmaları duymaktaydı. Gençler ve özellikle hareketli olan öğrenciler yoğun faşist baskıların gölgesinde yavaş yavaş hareketlenmekteydiler. Sürekli biçimde faşist saldırılara karşı durmakta olan geniş gençlik yığınları içinde maceracı bir takım akımlar izledikleri, faşistlerin emrine yağ süren politikalarıyla giderek yığınlardan tecrit olmaktadır. Özellikle öğrenciler arasında burjuvazinin istediği uygun biçimde "tarafsızlar" kesimi titremiş ve hızla gelişmiştir.

ERTELENEMEZ GÖREVLER

Tüm bu bilinen, gözlemlenen gerçeklere rağmen ki bugünden yarına kalıcı çözümler getirilmeyecek. Bugünden itibaren kurtuluş ve içinde bulunulan ortamdan ayrılmayı dileme, sosyalist gençliğin içinde düşeceği bir yanlış de-

miyla geçirilen MHP'nin "yumuşama" masalı geçirdiğimiz hafta İstanbul katliamıyla yeni bir rengine bürünüyor.

MHP nasıl "büyümüş", nasıl "yumuşamış"tı?...

MHP'NİN ÜÇGENLERİ

Partiye alınan bir takım emekçi subayların harbi bilgileriyle "üçgen"ler oluşturulmuştu. Parti örgütünde başına bir büfede de eklenerek "Şeytan üçgeni" diye nitelenen bu taktik ve planlar neyin nesydi?

Herhangi bir cinayet hesabı ve soygunda izlenen ve çekilen çizgilerden pek farklı olmayan bu planlar, tabandaki genç unsurlara bir hayli çekici ve "büyük" boyutlarda ikram ediliyordu.

Yakın bir dönem kapsayan ve 5 Haziran genel seçimleriyle 11 Aralık yerel seçimlerini de içine alan politik ve seldir planları üçgenler biçiminde dilimlenmişti.

MHP yöneticileri oturup düşünmüşler ve üç ana merkez belirlemişlerdi. Bu merkezler Ankara, Adana ve Erzurum idi. Batıda "gımdilik ekmeç yok" idi! Bu üç ana merkez arasında dizgin hatlar çekilmek suretiyle bağlantılar da sağlanmaktaydı. Ankara olaylardan ve gelişmelerden her an haberdar olacak idi. Ankara haberi alacak ve en kısa zamanda Adana ve Erzurum'a emir verecekti...

Parti, 5 Haziran seçimlerine, Adana, Ankara ve Erzurum'u kurulucağ üçgenlerin merkezleri kabul ederek girmişti.

Üçgenler de şöyle kuruluyordu: Adana-Kahramanmaraş-Gaziantep ilk üçgeni. İkinci üçgeni, parti yöneticilerinin için içine biraz da eşarengiz hava katmak amacıyla pek sevdiikleri deyimle "3 E'ler" oluşturuyordu: Erzurum-Erzincan-Elazığ illeri... Üçüncü üçgen ise Ankara-Çankırı-Yozgat köşelerine mahşip.

GÖREVİNİ YAPAN ÜÇGENLER!

Bu arada ikinci derecede oluşmaya başlayan üçgenler de vardı. Bazı iller de, anımsın geniş ve nüfuslarının büyük ölçüde nedeniyle tek başına seçilmeye girdiyordu.

Hedef her üçgenin köşesinden bir milletvekili getirebilmektir.

Adana merkezli ilk üçgen görevini yapmıştı. O üçgenden üç milletvekili gelmişti.

Erzurum-Erzincan-Elazığ üçgeni de birinci üçgenden geri kalmamış, üç milletvekili getirmişti.

Üçüncü üçgende olduğu görülmüştü. MHP'nin en güvendiği Ankara-Çankırı-Yozgat üçgeninden, Çankırı görevini yapmamıştı! Ancak Ankara iki milletvekili çıkararak hatayı telafi etmişti. Yozgat'tan Ali Fuat Yüzbükü'nün gelmesiyle bu üçgen de iğni tamamlanmış sayılıyordu...

İkinci derecedeki Çorum-Yozgat-Sivas üçgeni ise Tokat ilinin desteği ile üç milletvekili çıkarmayı başarmıştı. İkinci derecede oluşturulan ve ihtimali üzerine seçime girilen bu üçgenden üç milletvekili alınmıştı. Bu arada başgüz bir nokta oluşturulan Tokat, Sivas ve Çorum'u besleyen bir de milletvekili çıkarmıştı. Başgüz merkezlerden Konya, İstanbul ve Kayseri'den de milletvekilleri çıkartılmıştı. Toplam 16 milletvekili ediyordu...

OYNAK OY SİSTEMİ

Şeytan üçgenlerinin işleyişli ile basit bir mekanizmaya dayanıyordu. Buna göre, Adana-Kahramanmaraş-Gaziantep üçgeninde, Maraş ve Antep'teki MHP'iler önce illerinde sabah erken saatlerde oyları kullanmakta daha sonra otobüslerle Merkez Adana'ya çekmekteydiler. Burada oyları kullananlardan Maraşlılar Antep'e, Antep'iler de Kahramanmaraş'a geçmekte ve oyları oralarında da kullanmaktaydılar. Bunun için parti özel otobüsler kiralamıştı. Bu mekanizmanın aksamasını önlemek için, üçgenli oturan illerin birbirlerine en fazla iki saat uzakta olmaları mümkün olmuştu.

Bu işlem diğer üçgenlerde de uygulanmış, ayrıca bazı iller de örneğin Tokat, Bingöl, Malatya bu üçgenlerin birer saygını beslemişlerdi...

Üçgenlerin görevleri sadece seçimler için sınırlı değildi. Partinin direkt ve endi-

rekt örgütleri kanalya en çok silahlandırdığı, çeteleştiği yerler de, üçgen sanları içinde yoğunlaştırılıyordu. Seçimler öncesi ve arasında ve de sonrasında faşist saldırı olaylarının en yoğunlaştığı merkezlerin odağını oluşturmasını bakımından üçgenlerin ayrıca önemleri büyüktü. Bir benzetmeye göre, faşist istasyonlardan faşist saldırı ve yayılmalar dalga dalga yakın yörelere uzanacaktı. Elhak bunda da bir hayli başarılı sağlandı...

MİĞFER TAKTİKİ

Üçgenlerin yerleştirilişi biçiminde ayrıca ilginç olan bir başka yan daha vardı: Güneydoğu bölgesini bir miğfer gibi kuşatması, örtmesi...

MHP yöneticileri bu konuya nedense pek önem gösteriyorlardı. Bu konudaki planlar, bu bölgenin noktalar halinde içten vurulmasına ilişkin. Hatırlı toprak ağalarına yaşayacak, hatta bu uğurda "Kürt milliyetçiliği" sayfaları da didiklenecek, sonuçta harekete onlar da kazanılacaktı. Böylece bölgede ilk tutunma yamaçları elde edilecekti...

5 Haziran seçimlerinden "zafere" garlıları söyleyerek çıkıldı. Bu konuda, ellerini csak sudan çıkarıp soğuk suya sokmayan sosyaldemokratların uyur gezirliklerinden de bir hayli yardım ve kolaylık görüldü. Bölgelerinden Ankara'ya gelen CHP milletvekilleri dalavereci başkentte anlatıyorlardı ama bu konuda hiç bir ciddi, tutarlı bir çaba ve dosyalamaya gidilmiyordu. MHP'ileri en çok güldüren olaylardan başlıca da buydu: Bu CHP'iler alem adamları doğrusu!..

YENİ ÜÇGENBAŞI: ELAZIĞ

Ülkü Ocaklı çetelerinin kesin karşı çıkılmalarına karşın 2. MC'ye ortak olmak MHP'nin büyüme heveslerini kamçılıca, 11 Aralık yerel seçimlerine doğuda yeni bir üçgen kurulacak girdi. Diğer üçgenlerde değişiklik olmuyordu ama, doğuda merkezli Erzurum'dan alınarak Elazığ'a veriliyordu. Yeni üçgen Elazığ-Erzincan-Bingöl'den oluşuyordu. Bu seçimlerde de, MHP'iler önce Bingöl ve Erzincan'da o kullananlar daha sonra Merkez Elazığ'a gelecek o atılacak, daha sonra da Bingöl'ü Erzincan'ın, Erzincan'ın da Bingöl'e özel otobüslerle geçirmişlerdi...

Bu üçgenin üç ayrı uzantısı durumunda bulunan Erzurum, Malatya ve Sivas ise üçgenin ayaklarını beslemişlerdi. Şöyle ki, Erzurum'daki MHP'iler Bingöl ve Erzincan'da o kullananlar, Sivas'taki MHP'iler Erzincan ve Elazığ'da, Malatya'dakiler ise Elazığ ve Erzincan'da oyları atmışlardı.

Sonuçta MHP, Erzincan, Elazığ ve Bingöl ayaklarından belediyepleri kazanmıştı.

MHP'nin 11 Aralık seçimlerinden önce bazı illerin adaylarını merkez yöreleri ile belirlemesi ve diğer illerin örgütlerini kend başlarına hareket etmekte serbest bırakması bir amaç dayanıyordu...

MHP'nin şeytan üçgenlerinin bugünkü durumu, buruların bir saldırı ve terör üssü durumunda olmalarıyla anlatılabilir.

Bu arada üçgenlerin yoğunlaştırılmasına da çaba gösterilmektedir. Bu çabaların doğuya yönelik olması da ilginçtir. Sivas-Malatya-Erzincan üçgenleri oluşturulmuş; Erzincan-Bingöl-Erzurum üçgenleri kurulmuş, Elazığ ise iki üçgenin ayaklarını birleştiren ve böylece Tunceli'yi çember içine alan bir ana saldırı üssü durumuna getirilmiştir...

HARİTANIN ÖZÜ

MHP'nin üç kaynaklarından dışarıya aşan görünüm budur.

Büyük sermayenin Türkiye'de, içki anımsın ve emekçi kitlelerin politik ve demokratik mücadelesine ve örgütlenmesine karşı "vurucu güc" olarak besleyip ortaya sürdüğü MHP'nin kendi içindeki planlar dnyanın budur.

Sermaye sınıflarının, en gerici, en gövne silahlarla donatıp, toplumdaki çaresizliği, yığılı, korkuyu kurumlaştırmaya yönelik saldırısının vurucu gücünü temale ve bir ortamda beslemeye özen gösterdiği faşist ideolojinin en iddialı temsilciliğini yüklenmeye çalışan MHP'de, hesap, plan ve teyiplerin haritası budur.

ZORLU BİR DÖNE SORUMLU

ZEKİ KILIÇ

⊛ Bugün içinde bulunduğumuz dönem, koşulları açısından, işçi sınıfının politik hareketi açısından bir dönemeçtir. Böyle dönemler, niteliği gereği, daha fazla ciddiyet, sorumluluk ve titizlik gerektirmektedir. Hem atılması gereken adını atmak, yapılması gereken hamleyi iyi hesaplayarak ama kararlılık ve korkusuzca yapmak; hem de alınması gereken önlemleri almak, gösterilmesi şart olan temkinliliği göstermek zorunludur. ⊛

İktidar olmuş hiç bir egemen sınıf, yalnızca sahip olduğu devlet aygıtına dayanarak ayakta duramamıştır, duramaz da. Egemen sınıflar için iktidar olmak demek, devlet aygıtına sıkı sıkıya sahip olduktan başka ve onun yanında, kitle tabanına sahip olmak ve "düşman" güçlerin safını bölmek, onun örgütlenmesini önlemek, bu yapılmıyorsa en azından bu sürece yavaşlatmak ve geciktirmek üzere ideolojik planda tekelleşmek demektir. Devlet aygıtının niteliği, iktidardaki sınıfın kitle tabanındaki ve ideolojisindeki çözülmeye ve gevşemeye paralel bir şekilde değişmektedir. Egemen sınıfların kitle tabanı, daralıp giderek huzurlanır bir çözüme sürecine girer; ideolojisi darbelere yedek ve etkisizleşir, devlet aygıtının tahakkümü, baskıcı niteliği, pervasızlığı varan bir şekilde artarak açığa çıkmaktadır. Yani, sürekli ve sistemli olarak bütünlüğü olan bu süreç esas alınmaz; olup bitenler, bu sürecin mevcut ve gelecekteki gelişmeler etkisi hesaplanmadan alınacak her karar, bu doğrultuda atılacak her adım, iktidarlar için arzulanan belirsizlikler ortamını daha da belirsizleştirmekten öte bir işlev, bir yarar sağlamamaktadır.

BURJUVAZİNİN ÇOK YÖNLÜ ÇABALARI

Burjuvazi, bir yandan işçi sınıfı ve emekçilerle zor baskı, "ikna", ya da "gönüllülük" gibi araçlarla ve bunlara uygun ideolojileri doğrudan yönlendirebileceği bir kitle tabanına sahip olabilmek için sürekli bir uğraş verirken; diğer yandan kontrolünden çıkan, çözülen emekçi yığınları öfkeli, kağın, ama nereye yöneleceğini bilmeyen, örgütsüz bir durumda bırakarak; onların gerçek çıkarlarını ve nihai kurtuluşlarını sağlayacak örgütleriyle buluşmalarına engel olmanın başka mevcut ekonomik, demokratik örgütleri, politik örgütünün gelişmesini yavaşlatmak, durdurmak, itibarsızlaştırıp güvenilir olmaktan çıkarmak için bölmek üzere de varlığıyla sistemli bir çaba göstermektedir. Özellikle bunalımlı dönemlerde, egemen sınıflar, iktidardarı ve sınıf çıkarlarına yönelmiş veya yönelecek örgütlenmeleri bozmaya, bölmeye veya onları işlevlerini gereğince yerine getirmekten alakoyunca, kendileri için kitle tabanı oluşturmaktan daha fazla önem verirler.

İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partileri, burjuvaziye karşı verdikleri amansız mücadelelerinde, düşmanlarını her zaman bir bütünlük içerisinde ele almışlar; taktiklerini ve stratejilerini buna uygun olarak saparmaya çalışmışlardır. Düşmanı tanımakta zaman zaman içine düşülen yanlışlıklar, bünyelerinde yaraların açılmasına neden olmuş; böylece de, hareketlerinin gereken gelişkinliğe ulaşması önemli ölçülerde gecikmiştir.

PARÇALAR DEĞİL, BÖTÜN

Bilimsel sosyalist hareket açısından burjuva iktidarı, temelleyle, çatısıyla, duvarları, pencereleri ve kapıları bütünlük teşkil eden bir bina gibidir. Burada hedef, bu binanın yıkılması; yerine yenisinin yapılmasıdır. İşçi ve emekçi sınıflar için hedef, temel unsurları bakımından tek başına çatı veya tek başına temel olarak ele alınmaz, alınmamalıdır. Bu iki temel unsur birlikte düşünülerek değerlendirileceği, koşulların ve yapının özel durumunu da gözeten bir program ve planlama ile işe başlanıldığında ve bu işin ısrarlı ta-

kipçisi olduğunda ancak amaca ulaşabileceği unutulmamalıdır. Çatıyı gözardı ederek temeli veya temeli unutarak çatıyı yıkmaya yönelik her "tek yol" lu hareket; sonuçta, bina sahibinin, istediği zaman tutsak edebileceği "haklı bir hırsız"dan ya da, "haklı bir hırsızlar grubundan" öte bir anlam ifade etmeyecektir. Bu nedenle burjuvazi, iktidarının tehlikeye girdiği ve çıkarlarının zedelenmeye başladığı bunalımlı dönemlerinde, iktidarının bütünlüğünü gözetmeden tek başına temeline, duvarına veya çatısına kazma vurmaya hazır bilinciz öfkelerini, bugün gelişigizel kazma vuracaklarını bile bile onlara yol açar. Böylece, binanın yıkılması için tamire yapacağı masrafa bile gerek kalmaz.

KİMİN "KURTARICI" LARI?

Türkiye burjuvazisi, dün olduğu gibi bugün de, işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin gelişmesini, ya doğrudan ya da dolaylı olarak durdurmaya, engellemeye ve saptırmaya özel bir önem ve ağırlık vermektedir. Her önemli dönemde, işçi sınıfımızın politik hareketinin gelişme alanı olduğu bulduğu her dönemde, mevcut düzeni tez elden yıkmak üzere; işçi sınıfı adına veya ona rağmen onun adına "kurtarıcılar" ortaya çıkmış, hâlâ da çıkmaya devam etmektedir. İşçi sınıfımızın mücadelesine, burjuvazinin, bir yandan dışarıdan ve doğrudan doğruya yönelttiği saldırılar; diğer yandan, bu mücadeleyi saptırmaya çalışan "kurtarıcılar"ın içeriden yaptıkları saldırılar, sonuçta kimi zaman aynı noktalarda, kimi zaman da aynı çığır üzerinde çakışmışlardır. Yönleri farklı, niyetleri ve söyledikleri ne olursa olsun buluştuıkları yer bakımından bu ikili saldırı, her defasında, uğrunda mücadele edilecek, şehit verilecek alınan mevzilerin bir bölümünün elden çıkmasına neden olmuş, olmaktadır.

1961 Türkiye İşçi Partisi hareketinin kendisini kuranların özel niyetlerini giderek aşan bir raya oturulması ve bu yoldaki gelişmesi ile birlikte, "Yön hareketi" olarak bilinen, bir akımda ortaya çıktı. Giderek geliştirilen bu harekete göre, ordunun Kemalist ve "sol" olan kanadı ile iktidara gelinebilir ve bu iktidar, işçi ve emekçilerin arzulanacağı bir iktidar olabilir. TİP söylediği gibi, işçi sınıfı ile kurtuluşu getirmek mümkün değildi. "Yön" ile başlatılan hareket sonuna kadar bu temayı işleyerek gelişmeye çalıştı. Söylenenler doğrultusunda ilişkiler geliştirilince, amaca ulaşmak için yapılması gereken işleri gördüreceği kişiler, özellikle üniversite gereğine ihtiyaç duyulmaya başlandı. Oysa üniversite gençliği, hem örgütlüydü; hem de Türkiye İşçi Partisi doğrultusunda. Ayrıca gençler işçi sınıfı diyor, milli güçleri iktidara pasahatına sosyalizm diyor ve işçi sınıfı öncülüğü gereğini savunuyorlardı. Artık "kuşuven file" dönüşen sol cunta örgütlenmeleri söylentileri ortaklaça doluyor, ancak bu

örgütlenmenin gelişmesi ve amaca ulaşması belirli bir ortamın doğmasına bağlıyor.

ÖRGÜTÜN OTORİTESİNİ SARMAK İÇİN...

Yapılması arzulanan, 27 Mayıs öncesi bir ortamı sağlamak üzere sokağa çıkararak askerlere çiçek atıp, onları, müdahaleye çağırarak bir gençlik hareketi oluşturmak. Bunu yapabilmek için ise, TİP'in gençlik üzerindeki otoritesini sarmak ve giderek yok etmekten başka çare kalmıyordu. Bu amaca ulaşabilmek için bütün yöntemler kullanılmalı; bu arada TİP'in gençlerin dili ile bile konuşulmalıydı. DEV-ÇOÇ ile başlatılan senaryolar, bu amaca yönelik ilk adımlardı. Daha sonra, bu iş için ideoloji de bulundu. Başlangıçta, tek, giderek sayısı 10'u aşan Millî Demokratik Devrimcilik teorisi bulundu ve bu teori hergün yeni bir katkı ile zenginleşti. Bölük pörçük edilen genç gruplardan bir bölümü ile doğrudan cuntasal ilişki içerisinde girilirken; diğer bir bölümüne de "Filipin tipi sözcük demokrasi"nin yerine "daha sert, daha gaddar, daha sıkı bir rejim gelmeli ki, kitleler çabuk bilinçlensin" teorisi bulundu ve bu, bir bölüm gençlere ezberletildi. Cunta için gereken ortam böylece sağlanıyordu. Ama, yapılacak diğer asıl iş henüz tamamlanmamıştı: Olası sol cunta kurmayları, iktidara geldiklerinde karşılaşılabilecekleri önceden kestirdikleri TİP tehlikesi yanında, "Ecevit tehlikesinin" de bertaraf edilmesi gereği belirtiliyor ve bu amaç doğrultusunda çaba gösteriliyordu.

"SOL CUNTA" ADINA NELER YAPILDI?

Bicimi ve boyutları değişik de olsa, gençlerin sokaklara yönelik misyonu ile yetinmiyorlardı. Onlar, aynı zamanda, proletaryanın gerçek çıkarları için TİP kongrelerini basmalı, bu kongreleri almaya çalışmalı, siyasal anlamda güçleri yetmiyorsa, örgütleri işlemeze hale getirilmeliydiler. Gençlerin bir bölümü, bu amaca yönelik olarak bihakkin görevlerini başarıyla yerine getirdiler. Diğer yandan, CHP kurultayına giderek Orhan Kabibay'lar, Sezai Orkut'ların başarısı için ellerinden geleni yaptılar. Bu görevleri yapanların veya yaptıranların sübjektif niyetleri ne olursa olsun, objektif olarak herkesçe görülen bu olaylarla, bu olayların sonuçları bakımından katkıda bulunduğu 12 Mart faşizmi, işçi sınıfına ve emekçilerin sırtına ağır bir yük yükledi. 12 Mart muhtarası verildiğinde, ne yazık ki, tüm "kurtarıcılar" ile, onlarla çalışan diğer tüm "devrimci" gruplar, yapılan müdahalenin faziletlerinden söz ederek, ona övgü düzdüler. Tabii ki, sanayi ve ticaret odaları da. Yiğitliklerine Türkiye sosyalist hareketinin her zaman sahip çıkarak saygı duyacağı Deniz'ler, Yusuf'lar ve 10'larca, 100'lere devrimci genç, objektif olarak böylesine noktalanmış bir iş bir yolda şehit oldular.

Faşist baskı ve saldırılara karşı örgütlü mücadele büyük önem taşıyor...

MECİN GÖREV VE ULUKLARI

BURJUVAZİ KOPUKLUĞU SÖRDÖRMEK İSTİYOR

12 Mart ile başlayan ve sosyalist mücadele ile demokrasi için mücadele arasında yaratılan kopukluğu, burjuvazi çok iyi değerlendirdi. 10 yılı aşkın mücadelesi ile burjuvaziye kan kusturan Türkiye İşçi Partisi'nin bir daha belini doğrultmaması için gereken herşey yapılmalıydı. Bunun için de, işçi sınıfının arasına eşit işareti koyarak özdeşleştirdiği TİP - DİSK ilişkisinin tamamen yok olması burjuvazi için vazgeçilmez hedef olarak ele alındı.

1967'de Türkiye İşçi Partisi üyesi sendika yöneticileri; DİSK'i kurdular. TİP, kendisini 1961'de kurulanların öznal amaçlarını nasıl aşarak geliştirdi; DİSK de kendi yöneticilerinin sosyalizm anlamında maddeleşmemiş kişiliklerini aşarak, adım adım gelişti, güçlendi. Burjuvazi, DİSK'i işçilere TİP olarak gösteriyor; bu yolla işçilerin sendika seçme isteklerini engellemeye çalışıyordu. DİSK simgeleşmiş ama, DİSK'e üye olmak istemek, bir işçi için, işten atılmayı göze almakla eşdeğer olmuştuk. DİSK'e üye bir sendikaya üye olmak, işten atılmayı göze almakla veya burjuvazinin yarattığı korkunun korkuluktan öte anlam taşıyamayacağı bilincine varmakla ancak mümkün oluyordu. DİSK, uzun süre mevcutlarını koruma mücadelesine, bu nedenle ağırlık verdi. Bu objektif durum, yöneticilere rağmen, DİSK'i giderek hızlanan ilerici bir öze kavuşma sürecine soktu. DİSK'in böylesine bir sürecin içerisine girmesi, burjuvaziye telaşlandırdı ve onu, doğrudan müdahale etmeye mecbur kıldı. İçinde CHP'nin de bulunduğu bütün burjuva partileri, elbirliği ederek DİSK'i fillen ve hukukuken işi yönettiler. İşçi sınıfımız, 15 - 16 Haziran direnişi ile, burjuvazinin bu saldırısını piskürttü. Hemen belirlenim ki; burjuvazi, 15 - 16 Haziran işçi direnişinin hesabını DİSK yöneticilerine sormadı. 15 - 16 Haziran işçi direnişinden dolayı "hesap verme" onuru, TİP Genel Başkanı ve arkadaşlarına verildi.

YENİ BİR FETİŞİ

12 Mart faşist dönemi ile başlayan ve hâlâ devam eden dönemde, burjuvazi DİSK'e doğrudan değil, onu içinden yönlendirerek ilerici özünü boşaltmaya başladı; hâlâ da bu işlemini sürdürüyor.

Bugün de tıpkı dün gibi DİSK imajı ön planda. Hatta, başına "yaşasın" sıfatı eklendi. Sadece geçmişten farklı olarak "Yaşasın DİSK" demek, "Yaşasın DİSK"i üye olmak işçi sınıfının politik mücadelesini, örgütlenmesini engelleyen bir faktör haline getirildi.

Biçimi, zamanı, koşulları, niteliği ve taraftarları ayrı olmakla birlikte; gelişmeleri yönlendiren gerideki gizli el hep aynı: Burjuvazi. Sadece, oyuncuları ve figüranları değişik. Dün, biçimi 12 Mart'ın gerçekleştirilebilir biçimi şeklinde tasarlanmamış olsa bile, "Yön hareketi" olarak başlayan, daha sonra Milli Demokratik Devrim ile kucaklaşan hareketler sonuçta hangi noktalarda buluşup, hangi çizgi veya çizgilerde çakıştırlarsa; bugün yapılanlar da, yarı olası gelişmeler için burjuvazide kullanılabilecek araçlara, gereken ortamı ve zemini hazırlamak genel amacını içermektedir. Dün burjuvazi bir yandan işçi sınıfının sosyalizmin hedef alan politik hareketini zayıflatmak, onu kitleler gözünde küçültmek, kullanılması gereken araçları gereken etkinlikte kullanmasını mani olmak, gider ekbu şartlar elverişliyse geriletmeyi amaçlarken; diğer yandan, gerek duyulduğunda ve sınıf çıkarları dayattığında olası 12 Mart'ları gerçekleştirmek; bu amaç için de araçları bularak bunları kullanmayı tasarladı ve uyguladı.

ÖRGÜTE YÖNELİK OPERASYON

Bugün burjuvazi, bir tarafta TİP'in gelişeceği alanlara ambargo koymaya çalışmakta, diğer tarafta kullandığı veya şartlar gerekli görüldüğünde kullanılabileceği araçları etkisizleştirmek için, önceden bunları muhkam etmek yolunda çaba göstermektedir.

Burjuvazi, tıpkı dün olduğu gibi bugün de, Türki-

İşçi sınıfının önüne çıkarılan engeller yine örgütlü hareketçe temizlenecek...

ye İşçi Partisi'ni tübarsızlaştırmak için, hem "5 parti" masasını sürekli olarak ortaya koymakta; hem de, CHP'ye olması gerekenden fazla misyon yükliyor görünerek, her türden solu dilediğince yönlendirebilmek olanakını bulmakta ve yine her türden solu, TİP'e dışlanmış çizgisi üzerinde birleştirmeye gayret etmektedir.

Yine burjuvazi, 12 Mart'la başlayan ve hâlâ çok sistemli bir şekilde geliştirilen TİP'in genel olarak işçi sendikaları, özel olarak DİSK üzerindeki etki alanını sınırlandırmak; işçi sınıfının politik hareketi ile sendikal hareket arasındaki ilişkiye gevşetmek, geriletmek için elden gelen tüm çabayı gösterdi, göstermeye devam etmektedir. Ancak bu alandaki operasyonları, doğrudan doğruya has partisi olmasa da, "sol" partisi vasıtasıyla gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Dün Yön hareketiyle başlayıp, "sol" cunta etrafında oluşturulan örgütlerle ve hareketlerle sözde solu yönlendiren burjuvazi, bugün; CHP ile ufak bir öztirikleştirme değişikliği ile, ama aynı sloganla bu defa "Ulusal Demokratik Devrim" sloganı ile amacına ulaşmaya çalıştı. 12 Mart öncesi kadar büyük maaşlılara yol açmamakla birlikte; ulusal demokratik devrimler işçi sınıfımızın politik hareketinin ulaşabileceği yere, gösterebileceği gelişmeye kavuşmamasında önemlice payları ve katkıları oldu. CHP ile geliştirilen operasyon bu kadarla kalmak zorundaydı. Çünkü bugünkü Türkiye İşçi Partisi, dünün Türkiye İşçi Partisi değildi. Önüne çıkarılan engeller çoktu ama, TİP niteliği açısından gereken yeni, zaafsız, belki yavaş, ama ısrarlı, ıllıkl ve kararlıydı. Burjuvazi için geçmişte olduğu gibi Türkiye İşçi Partisi'ni zaafa uğratmak, onun engelleri tek tek aşarak yoluna devam etmekte alakoyamak mümkün olmadı. CHP, kullandığı limonları sonuna kadar sıkı, sonradan posaları fırlatıp attı.

DÖNEMEÇ NOKTASINDA GÖREVLER

Bugün içinde bulunduğumuz dönem, koşulları açısından, işçi sınıfımızın politik hareketi açısından bir dönemeçtir. Böyle dönemler, niteliği gereği daha fazla ciddiyet, sorumluluk ve titizlik gerektirmektedir. Hem atılması gereken adımları atmak, yapılması gereken hamleleri iyi hesaplayarak, ama kararlılık ve korkusuzca yapmak; hem de, alınması gereken önlemleri almak gösterilmesi şart olan temkinlilik göstermek zorunludur.

Bir yanda, işçi sınıfımızın sosyalizmi hedef alan

partisini, Türkiye İşçi Partisi'ni nicelikçe ve nitelikçe etkinleştirip güçlendirmek; onu, umutsuzluğa dönüşürülen kitlelerin umudu durumuna getirmek en temel ve en sürekli birincil görevimiz iken; diğer yanda, faşizmin, özellikle tam boy açık faşizme giden yolların varlığını ve faşist tehlikenin sürekli olarak ve artarak dayatan güncelliğini biran için bile olsa göz ardı etmemek gerekir. CHP'yi vaad etdiklerine sahip çıkartmalı; CHP iktidar da kalacaksa, oylarıyla onu iktidar yapının kitleler olduğunu ve kitlelerin sahip oldukları demokratik araç ve mevzilerin etkin bir şekilde kullanılması ile ancak mümkün olabileceğini sürekli olarak vurgulamalı; bu doğrultuda CHP'yi iş yapmaya zorlamalı, mecbur kılınmalı, bundan kaçınıyorsa en amansızca eleştirilmeli ve teşhir edilmelidir. Dikkat edilmesi gereken, anti-faşist mücadele açısından CHP kitlelerinin taşıdığı önemdir; bu öden göz ardı edilip, işi CHP-AP, yeni MC veya her türden cuntaya yolaçacak her türden sözde solun veya olası "kurtarıcı" arayışların ekmeğine yağ süren durumda olmamaktır.

GÖREV, İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTE TARAFINDAN BAŞARILACAKTIR

Burjuvazi, dün olduğu gibi bugün de, sosyal demokrat ideolojisiyle, ırkçı-şoven milliyetçi faşist ideolojisiyle, dinci ideolojisiyle, mason localarıyla, işçi sınıfı mücadelesini içerisine soktuğu sapkın akım ideolojileriyle, tekel olma durumunu sürdürüyor. Burjuva ideolojisinin toplumun her katındaki bu tekel olma durumu, yalnızca işçi sınıfının politik alandaki örgütleniş ile ve ideolojisinin kitleselleşmesiyle frenlenebilir; gider ek zayıflayabilir ve yok olma sürecine girebilir.

Gün, dinin hâlini taşıyan başlıca güçleri düzenli olarak, yaratılan sığınaklarındaki geçeceği göremeyenleri karalamak veya onları görmemezlikten geimek günü de değildir. İçinde bulunduğumuz günler ve önümüzdeki dönem, işçi ve emekçi kitleler için ve onların kuruluşlarına öncelik edecek politik örgüt için ciddi ve önemli bir dönemdir. Bu dönemi dikkatlice değerlendirmek; atılacak adımları büyük bir sorumluluk ve titizlikle ele almak gerektirir, zorunludur. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenişinden, kitlesel eylemlerine ve direnişlerine kadar varan gücünü, olması gereken yükselişe ve olgunluğa doğru yola çıkarken bunun karşısında sorumlu ve titiz olmak; elbette, tek hücreli amip-ler gibi her gün yeniden ortadan bittiren sözde sol grupların hargün değildir. Bu görev, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisinin görevi, aynı zamanda onuru olacaktır.

CHP'NİN "FAŞİZMİ EHLİLEŞTİRME" POLİTİKASI VE GERÇEKLER

BİR BURJUVA PARTİSİNİN, KAYNAĞI KAPİTALİZM OLAN FAŞİZME TEK BAŞINA MÜCADELE EDEBİLMESİ, EŞYANIN DOĞASINA AYKIRIDIR. ANCAK YİNE DE, BU PARTİNİN FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE ÇEKİLMESİ, FAŞİZME YARAYACAK GİRİŞİMLERİN ÖNLENMESİ ZORUNLUDUR. CHP'NİN DE DEVLET KADROLARINDAKİ FAŞİSTLERİN TEMİZLENMESİ İÇİN MUTLAKA ZORLANMASI GEREKİR. FAŞİST SALDIRI, CİNAYET VE TERÖRÜ OYALMAK İÇİN KULLANAN CHP İŞÇİ VE EMEKÇİLERDEN ALDIĞI OYLARIN KARŞILIĞINI VERMELİDİR.

Faşizmin tirmanışında devlet kadrolarının "İşgal"ının, devlet dairelerine ve özellikle kilit noktalara faşistlerin ya da "faşizme kazandırmaları" yerleştilerinin ne kadar önem taşıdığı, geçtiğimiz yıllarda somut olarak yaşandı. Bu konuda teorik olarak söylenemir, pratikte doğrulandı. 1. ve 2. MC dönemlerinde MHP en çok bu konuya önem verdi. MHP'li milletvekillerine bağlı bakanlıklarda, bu bakanlıkların çeşitli kuruluşlarında, "kadroların faşistleştirilmesi" en ivedi görev bilindi. Özellikle Ticaret Bakanlığı'yla bakanlığa bağlı Fiskobirlik, Tarım, Antbirlik'te ve Gümrük ve Tekel Bakanlığı, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'nda yerleştirilen faşistlerin sayısı binleri aştı.

Sermayeye devletin lüççe girdiği koşullarda, devletin eyle geçirilmesi, faşist kadrolarla doldurulması sermaye için kuşkusuz büyük önem taşır. Kapitalizmin sömürüşünün, baaskısının bu kadroların aracılığıyla gizlenmesi, kimi zaman da bu kadrolar eyle yürütülmesi açısından önem taşır. 1. ve 2. MC dönemlerinde devlet kadrolarının faşistlerce doldurulmasına bu nedenle değeri verildi. Öte yandan, devlet kadrolarının faşizme karşı için bir başka önemi daha vardır. O da, bu kadroların dağıtılmasıyla faşizme yandaş kazanılması, taban oluşturulması. Nitekim, bu kadroların bir bölümü, işsizliğin kısılcacında bulunan ve aslında çıkarları faşizmle taban tabana zıt olanlara verildi. Karşılığında istenen yalnızca "taban" olmalarıydı.

Bu kadar önemli bir konunun üzerinde aynı önemle durmak, kadroları faşistlerden arınmak gereği, zorunluluğu sık sık vurgulandı. İşçi ve emekçi sınıfların bu konudaki basıncı ve talebini bilen CHP de, seçimler öncesinde hep hesap sormaktan kadroları temizlemekten söz etti, bu vaatlerle oy istedi.

CHP VE FAŞİZM

Faşizme karşı mücadele edebilmek için, herşeyden önce faşizmi bilmek, tanımak gerekir. Faşizmin kaynağını ve amaçlarını kavramak gerekir. Faşizme, yapısı gereği, "demokratik rejimlerde yer almasında bir sakınca olmayan can sıkıcı - kötü bir düşünce akını" olarak bakan CHP'nin, faşizme karşı mücadele anlayışı da elbette bu bakıştan soyut olmayacaktır. İşçi ve emekçi sınıfların

baş düşmanı, insanlık düşmanı faşizmin "sıkılı yumrukları sunulan gü"lerle insanlığa davet edebileceğini, yumuşatabileceğini düşünmektedir. Bugün iktidardayken yaptığı gibi.

Faşist terör, baskı ve cinayetleri oya dönüştürmeye çalışan, "oy malzemesi" olarak kullanan CHP, şimdi işçi ve emekçileri, faşizmin "pek o kadar da tehlikeli bir şey olmadığının" inandırmasına çalışıyor. "Bakın, bir iki derken katilleri yakalamaya başladık. Biraz daha sabredin, önünü alacağız" diyor. Bu arada, devlet kadrolarının işgalını unutmamak için ne gerekirse yapıyor. Sorun, iki tabanca, birkaç yüz mermi, üç-beş dinamitle yakalanan bir avuç faşiste indirgeniyor.

Çok söylendi. Tek tek sivrisineklerle uğraşmak bir yarar sağlamaz. Batağın kurutulması gerekir. Oysa CHP şimdi elinde sinek öldürme raketi, oradan oraya koştuğunu duyuyor. Bataklık ise, yeni yeni sinekler üretiyor. Üstelik de en çok CHP'nin işçi ve emekçi sınıflar yararına vaat edip de yapmadığı, yapamadığı şeyleri kullanarak.

Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nda TÖM-DER işyeri temsilcisi olan Halim Ülker faşistlerce planlanarak öldürüldü; öte yandan Bakanlıktaki faşistler yerlerinde oturuyorlar.

TRT'de çalışan iki faşist sıhahlarla yakalanıyor. Öte yandan, bu faşistlerle ve MHP ile organik ilişkileri bilinen diğer faşistler yerlerinde tutuluyor.

Faşistlerin en çok yuvalandığı yer olan emniyet örgütü, üst kademedeki bir iki değişikliğin dışında olduğu gibi muhafaza ediliyor.

"ELİ KOLU BAĞLI BAKAN"

Faşist saldırı ve cinayetler sürerken, İçişleri Bakanı her gün yeni "önlemler" teat ediyor. "Anarşizme mücadele" "komiteleri", "anarşizmi tesbit" komiteleri kuruyor. Bu arada, çok özel sohbetlerde de çevresindekileri yakınıyor: "Bir yere baskın yapılan diyorum. Gidiyorlar, jilet bile bulamıyorlar. Belli ki, önceden haber verilmiş. Elim kolum bağlı.. Hiç kimseye birşey yapmıyorum." diyor. Eski asker, İçişleri Bakanı İrfan Özyayın'ın kollarının bağlarını çözmek için birşey yapmaya da yanaşmıyor. Polis örgütü hakkında bilgi vermek, faşistlerin ve katillerin saptanmasında yardımcı olmak isteyen POL-DER yöne-

Yukarıda, CHP'nin ehlileştirmeye çalıştığı ülkücülerden bazıları görülüyor.

ticilerini kabul etmiyor, görüşmek istemiyor. "Ya komünistlere teslim oldu derlerse" diye çekiniyor.

Devlet kadrolarındaki faşistlerin eli-ni kolunu bağlamalarına seyirdi kalarak, faşizme prim veriyor.

"FAŞİZME KARŞISAK "KIYIMA DA KARŞIYIZ!"

CHP, ne kadar insancıl olduğunu kanıtlamak için olsa gerek, sık sık "fa-

Özyayın: Ne yapabilecek ki...

şizme karşı oldukları için, onun yöntemlerini kullanmayacaklarını" tekrarlıyor. Eğer faşist kadrolar temizlenirse, bu kıyım olmaz mı? Kıyım olursa da faşistlerle aynı potaya girilmiş sayılmaz mı? Gerekçeleri bu. Gözümüzde bu. Bu, burjuva demagoginin ustalıkla kullanmasından başka birşey değil. Faşizmin kaynağının, amacının ve niteliğinin saklanması bizzet ediyor. Faşizme karşı mücadelenin saptırılmasını amaçlıyor. Devlet kadrolarının faşistleştirilmesinin, faşizm ve sermaye için büyük önemi gözlerden kaçırılmaya çalışılan bu mantık, teslimiyete dönüştürüyor. "Kıyım" yapmasını omlak için devlet kadrolarındaki faşistlere dokunuluyor. Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'na MHP'li bakan Cengiz Gökçek tarafından doldurulan yüzlerce faşist militan, "görevlerini" sürdürüyor. Millî Eğitim Bakanlığı'ndaki faşist işgal devam ediyor.

Devlet kadrolarına faşistlerin doldurulmasının ikili önemli vurgulandı. Bu önem; eöz konusu kadrolar, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı, Millî Eğitim Bakanlığı, Gümrük ve Tekel Bakanlığı gibi, Türkiye'nin en küçük köşesine kadar uzanan, örgütlü olan kuruluşlarda daha da artıyor. Ve bu "özel önemli olan" kuruluşlardaki faşist işgale CHP dokunmuyor. "Kıyım karşı" olduğu için dokunmak istemiyor!

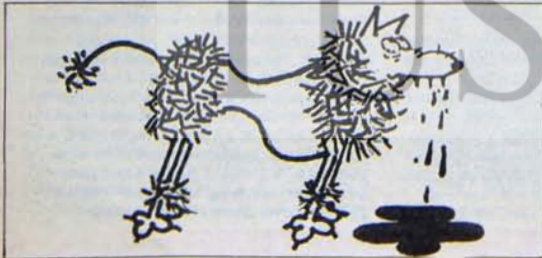
iki kere iki kaç eder?

CHP'nin "son büyük kazanımları"ndan biri olan, avukatlığını sermayenin hizmetinde sık sık kullanan, bu nedenle de CHP tarafından yönetime getirilerek ödüllendirilen CHP Genel Sekreter Yardımcısı Uğur Alacakaptan, geçtiğimiz hafta, partisinin görüşlerini anlatmak için Gaziantep'e gitti. Gaziantep'deki CHP Bölge toplantısında konuşan Uğur Alacakaptan çok ilginç şeyler söyledi.

"CHP önceki hükümetten hesap soracaktır. Ancak bu hesap sorma intikam alma biçiminde olmayacaktır." dedi.

Uğur Alacakaptan, önceki hükümetten neyin hesabının nasıl sorulacağını anlatmadı, ama bir yüksek mühendis olan Süleyman Demirel'in hesabının çok iyi olduğunu, bu nedenle de şimdiye kadar görüldüğü gibi bundan sonra da CHP tarafından sorulacak hesabın karşılığını vererek sınıfı geçeceği sanılıyor. Ancak, başlığa bakıp yanılmamak gerek: CHP'nin önceki hükümetten ve başından soracağı hesap bu kadar basit olmayacaktır kuşkusuz. Ama, intikam almayı da amaçlamadığına göre, CHP olsa olsa çok bilinenler denklemler soracaktır.

Uğur Alacakaptan, Gaziantep'deki toplantıda bir gerçeği daha su yüzüne çıkardı. CHP, önceki hükümetten öyle bir düzen devralmıştı ki, buna kapitalist düzen değil, olsa olsa çağdışı bir sömürü düzeni denebilir. Konuşmayı dinleyenler bu açıklama üzerine, çağdışı sömürünün nedeninin, kapitalist düzen değil, önceki hükümet olduğunu kavrayıverdiler. Bugüne kadar nasıl olmuştuz da anlamamışlardı, çağdışı sömürünün hükümetin marifeti olduğunu Doğrusu ya Alacakaptan'ın konuşması çok, pek çok aydınlatıcı olmuştur.

AVA GİDERKEN AVLANMAMAK İÇİN...

YAKIN TARİH, TÜRKİYE İLE YUNANİSTAN'IN ULUSAL ÇIKARLARI ARASINDA KALICI VE DÜNYA BAŞIRI İÇİN YARARLI BİR DENGIN HER ZAMAN KURULABİLECEĞİNİ GÖSTERMİŞTİR. FAKAT BU SONUÇ, ANCAK, HER İKİ TARAFIN DA, EMPERYALİST DEVLETLERİN BÖLGEDEKİ MİSYONUNU, NE GİZLİ NE DE AÇIK OLARAK, ÜSTLENMEYE ÇALIŞMADIKLARI DÖNEMDE GERÇEKLEŞEBİLMİŞTİR HER İKİ ÜLKE YÖNETİMLERİ DE, ARALARINDAKİ İLİŞKİLERDE, NATO'NUN BİRER AİLE BİREYİ OLARAK DAVRANMAYI SÜRDÜRDÜKÇE, OLUMLU YAKLAŞIMLARIN SADECE DEMAGOJİK YANILTIYLA YÖNELİK OLDUĞU SONUCUNA VARMAK KAÇINILMAZ OLACAKTIR.

Montreux'deki Ecevit - Karamanlis zirvesi, Türkiye'nin dış politikası için önemli sayılabilecek gelişmeleri de beraberinde getirdi. Montreux zirvesinin sonuçları, yaklaşık olarak beklenen yönde oldu. Buna karşılık, ABD Dışişleri Bakanı'nun Montreux görüşmelerini sürdürdüğü bir sırada yaptığı açıklamaları, değişik boyutlarda bir tartışmaya başlattı. Türkiye ve dünya kamuoyu, yeni bir beklenti dönemi girdi.

BİR BAŞKA ZAMANLAMA

Montreux zirvesi, Türkiye'nin ağır iç politik ve ekonomik sorunları karşı karşıya olduğu bir dönemde gerçekleşti. 1 Mart devalüasyonu birlikte Türkiye, bir dizi ekonomik önlemin sonuçlarını, gerek emekçi halk kitleleri gerekse tekelci büyük sermaye açısından adım adım kendisini göstereceği bir döneme girmişti. Buna karşılık, Ecevit'in Montreux için Türkiye'den ayrılanından bir gün önce İçişleri Bakanı, iç güvenliği sağlamak amacıyla alndığı öne sürülen önlemlerin, en erken Mart ayı sonunda başlayarak etkisini gösterebileceğini açıklıyordu. Montreux zirvesiyelik ağırlik kazanan dışpolitik gelişmeler, Ecevit hükümetinin kamuoyundan geride "zaman" kredisi talep ettiği böyle bir dönemde, dikkatleri bir ölçüde ve bir süre için de olsa yeni bir yöne kaydırdı.

YORGANA GÖRE UZATILAN AYAK

Montreux zirvesi, bir yanıyla, Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkilerdeki gergin tırmandırılmasından geride dönüş yönünde otumlu sayılabilecek bir gelişmeyi başlatmıştır. Montreux zirvesi iki ülke arasındaki gerginliğin, karşılıklı sorunların teknik düzeyde bile gözden geçirilmesini olanaksızlaştıracak ölçüde geliştiği bir dönemde yapıldı. Zirvenin yapıldığı bu koşullar, zirvenin amaçlarını da belirliyordu. İki ülke başbakanı, aralarındaki buluşmanın, sorunların çözümünde yeni adımların atılmasına olanak yaratabilmek için, karşılıklı güvenliliğin bir ölçüde giderilmesine, gelecekte izlenecek en genel ilkelerin belirlenmesine yönelik olduğunu belirttiler. Teknisyenlerin üzerinde çalışılabileceği bir çerçeveye oluşturulmaya çalışıldı. Ayaklarını yorganlarına göre uzatılar.

Yayımlanan ortak bildiri ve karşılıklı olarak yapılan açıklamalar, Montreux zirvesinin sınırlı amacına önemli ölçüde yaklaşığını ortaya koydu. Teknik düzeydeki görüşmelerin sürdürülmesinde, ve tarafların zirve sırasındaki

dikleri görüş ve eğilimlerin incelenmesinde, görüş birliğine vardığı açıklandı. Ortak bildiri'de "iki ulusun yararından" söz edilmesinde de, anlaşmazlıkların çözümü için elverişli bir zemine yaklaşılabileceğini gösterdi.

İÇTENLİK VE DEMAGOJİ

Başbakan Ecevit, Montreux görüşmeleri sırasında iki önemli konu üzerinde durdu. Birinci olarak, taraflar arasında ortak bir anlayışın varmasının, ancak tarafların birbirlerinin meşru çıkarılarında bir denge gözetmeye samimi olarak çalışmaları mümkün olabileceğini söyledi. İkinci olarak, iki ülke arasındaki ilişkilerin normalleştirilebilmesi için, başka devletlerin bu ilişkilere müdahale etmemesinin zorunlu olduğunu vurguladı. Böylece, dünya kamuoyunda, devletler arasında barışçı ve demokratik ilişkilerin kurulmasına titizlikle ilgi gösteren güçlerin dikkatini çekecek bir tutum içinde gözükü.

Önümüzdeki dönem, bu tutumun içtenliği için bir sınav dönemi olacaktır. Montreux zirvesinin, Türkiye ile Yunanistan'ın ilişkilerinde otumlu bir dönemin başlangıcı olması, Ecevit'in vurguladığı yaklaşımların içtenliğiyle bağlıdır. Yakın tarih, Türkiye ile Yunanistan'ın ulusal çıkarları arasında kalıcı ve dünya barışı için yararlı bir dengeyi her zaman kurulabileceğini göstermiştir. Fakat bu sonuç, ancak, her iki tarafın da, emperyalist devletlerin bölgedeki misyonunu, ne gizli ne de açık olarak, istenmeye çalışmadıkları dönemlerde gerçekleşebilmektedir. Her iki ülke yönetimleri de, aralarındaki ilişkilerde, NATO'nun birer aile bireyi olarak davranmayı sürdürdükçe, olumlu yaklaşımların sadece demagojik yanıtlara yönelik olduğu sonucuna varmak kaçınılmaz olacaktır.

İHANETİN PANİĞİ

Montreux zirvesinin sonuçlarından biri, ihanetin panığı oldu. Milliyetçi Cephe'nin büyük "başı", Montreux görüşmelerinin sonucunu "büyük bir hiç" olarak nitelendi. Gerici, faşist diğer "küçük başlar" da bu koroya değişik tonlarda katıldılar. Böylece, iki ülke arasındaki gerginlikleri, bir yandan militarist üst kademeleri kışkırtmaya, diğer yandan kitleleri şartlandırmaya yönelik goven propagandaları için bir malzeme olarak ayakta tutmak niyetlerini ortaya koydular. Büyük "baş", Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkların "çikar çatışmasına" dayandığını "feryat"

ederek, sözde puan toplama çalıştı. Milliyetçi Cephe ve onun kanadı altındaki gerici güçler, ulusal çıkarları savunma adı altında, ulusal çıkarları ihanetlerini bir kere daha belgelediler. Maocu faşistler de onların korosuna katılmakta gecikmedi.

FIÇIDAKI FİLOZOF YA DA TEŞBİHTE HATA

Montreux görüşmeleri sürenken ABD Dışişleri Bakanı'nun, silah ambargosunun ele alınmasının Nisan'a ertelenmesine ilişkin bir açıklamada bulunması, Türkiye - Yunanistan ilişkilerinin çerçevesini bütünüyle aşan bir tartışmaya başlattı. Ecevit'in, "fiçidaki filozof Diyojen"e atıfta bulunarak, Vance'a verdiği cevap, Türkiye-ABD ilişkilerinin gelecekteki yönüne ilişkin spekülasyonları yoğunlaştırdı. Bir yandan, Ecevit'in bu tepkisi, bir kısmı ilerici basının sayınada, ulusal bağımsızlığı korumaya kararlı bir liderin çıkışı olarak yansıtıldı. Diğer yandan da, gerici faşist partilerin sözcüleri, başbuğun işaretleriyle, zamansız bir sertlikle ABD'yi göcundurarak "bir çuval inciri berbat eden" başbakanı, emperyalist efendileri ile tekeleri parabalalarının gözünden düşürmeye yönelik bir kampanyayı başlattılar.

Bu arada, Ecevit'in çıkışını, Montreux'de bütün gözler üzerinde çevirdiği, bu arada Batı Avrupa'nın sosyal demokratların kendisini daha yakından tanımayla hazırladığı bir sırada, dünya kamuoyunun merkezde oturma yönelik bir jest olduğu biçiminde yorumlar yapıldı.

AGAÇLARI DEĞİL ORMANI GÖRELİM

Ecevit'in çıkışı, şu ana kadar, somut olgulardan çok, soyut tartışmalara yol açtı. "Gözetilmeme" çağrısı üzerine ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan "tavzih", ABD yönetiminin tutumunda somut bir gelişmeyi simgeledi. Söz konusu "tavzih" in, daha çok bir yorum zorlaması çabası olduğunu Ecevit de belirtti. Bu arada, ormanın yerine ağaçları gözlere batırmaya yönelik yorumlarla karşılaştı. Ecevit hükümetinin incirlik hava üssünü kapatmak, ülkemizdeki 7 bine yakın ABD savaş uzmanını sınır dışı etmek gibi önlemler alabileceği öne sürüldü. Ecevit'in, Mayıs sonunda Washington'da yapılacak genel kurul NATO zirvesine katılmayabileceği, katılsa bile zirvenin "şeref başkanı" olarak ya-

pacayı konuşmada ABD'ye çatabileceği görüşleri ortaya attı.

Bu görüşlerin, Ecevit'in çıkışını açıklayabilmesi mümkün değildi. Ecevit'in Montreux otelinin lobbiesinde umulmadık biçimde ortaya çıkan tepkisi, daha çok, ABD'nin, Kıbrıs konusunda beklenen gelişmelerin takviminde yapıldığı bir zorlamayla ilişkili görülmüştü. Ecevit, Vance'a gösterdiği tepki ile, bükümetinin, Kıbrıs konusunda hazırladığı önerileri, ABD silah ambargosunun kaldırılmasından önce açıklamaya razı olmayacağı belli etmek istemişti.

Silah ambargosunun kaldırıldığı öne sürülen anlaşmanın onaylanması için söz verilen tarih Mart ayından Nisan'a ertelenmesi, Ecevit hükümetinin, Kıbrıs'la ilgili önerilerini anlaşma onaylandıktan, yada onaylanacağı resmen belli olduktan sonra açıklama tasarrufu bozmuş olmaydı. Ecevit ve hükümeti, ambargosunun onaylanmasını sağlamak için "öden" vermiş konuma düşmek niyetinde değildi. Tersane, Kıbrıs'la ilgili önerilerini, ABD'den koparılmış sayılacak önemli bir "öden"ün hakkı karşılığı biçiminde açıklaması olmayı tasarlıyordu. Ecevit, Montreux'de Vance'ın açıklamasını öğrenince, kendisini, "ava giderken avlanmış" durumda bulmuştu.

AVA GİDERKEN AVLANMAMAK İÇİN

Ambargosunun kaldırılması ile Kıbrıs sorununda girilecek önlemler arasındaki takvim sırası ne olursa olsun, bu iki olgu arasında ilişki açıkça ortada olduğuna, ABD'nin ve NATO'nun Kıbrıs sorununa müdahalesini gözlemek mümkün olmayacaktır. Türkiye'deki ve dünyadaki demokratik güçler, kısa vadede pazarlıklar gözetken geçici tutum alırlar, içtenlikle ulusal bağımsızlıktan ve dünya barışından yana politikaları birbirinden ayırarak kadar yunaktılar. Ne emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Kıbrıs çözümüne, ne de ergeç Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını artıracak girişimlere, Kıbrıs'da yaşananların, Türkiye'nin ve dünyanın ilerici güçlerinin boyun eğmesi düşünülemez. Ülkemizin NATO'ya bağımlılığı korunmadıkça, ılımlı anlaşmalar feshedilip tüm yabancı üsler topraklarımızdan sökülüp atılmadıkça, gerçek bir ulusal bağımsızlıktan ve kişilikli bir dış politikadan söz edilemez. Ava gidildiği sanılarken avlanılması kaçınılmazdır.

Zirvedeki sosyal demokratlar: Orman him görüyor

MAOÇULUĞUN YAMALI BOHÇASI

BULGARİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ TEORİK ORGANI "NOVO VREME" DERGİSİNDE MAOÇULUĞUN BUGÜNKÜ DURUMU ÜZERİNE YAYINLANAN BİR İNCELEMENİN İLK BÖLÜMÜNÜ ÖZET OLARAK SUNUYORUZ. YAZININ İKİNCİ BÖLÜMÜ YÖRÜYÜŞÜN GELECEK SAYISINDA YER ALACAK.

ANTON BOREKOV

Maoizm Çin'in küçük burjuva temeli üzerinde ve özel koşullarında kök salıp büyüştü. Sosyal temeli çeşitlidir, bundan dolayı da zayıftır. Maoçular bir kural olarak çeşitli koalisyonlara, hatta birbirleriyle kesin çelişki içinde olan güçlere dayanmaktadırlar. Çoğunlukla küçük burjuva yığınlara, askeri çevrelere yaslanmaktadırlar. Maoizm bugün de Çin'de varolan bazı objektif koşullardan faydalanmaktadır: Ülkenin ekonomik bakımından geri kalmışlığı, cehaletin yaygınlığı, zayıf ve parçalanmış bir işçi sınıfı, milliyetçi eğilimler gibi.

Maoizm, tipik küçük burjuva ideolojisi olarak, bütünsel kuram oluşturmaz; çoğunlukla birbirine karşı fikirlerin toplamıdır. Bu fikirler çeşitli kaynaklardan alınmış ve Mao ile ardılarının politik amaçlarına uydurulmuştur. Maoizm'de bayalci (ütopik) sosyalizmden, anarşizmden, troçkizmden halkçılıktan, geleneksel Çin düşünsel-politik okullarından (konfüçyüsçülük, legizm, daoculuk vb) parçalar birleştirilmiştir. Fakat maoizm üzerindeki çözümlenici etkiyi, burjuva büyük devlet govenizminin gelenekleri yapmıştır.

Mao'nun yapıtlarında, konuşmalarında ve önerilerinde marksizmden ve geniş ölçüde alıntılar vardır. Fakat Mao, Marksizm'de pragmatik açıdan yararlanmakta; marksizmden kendisine yarayacak unsurları almakta; kendi anlayışına uymayanları ya gözlemekten, gelmekte, ya da tahrip etmektedir. Mao'nun görüşlerinin analizi, onun marksizm-leninizmin amfisi özünü, proletaryanın evrensel rolünü, komünist partinin önemini, Lenin'in sosyalist devrim stratejisi hakkında bir zaman anlamadığını ve kabul etmediğini gösterir.

Marksizm-Leninizm'e karşı mücadele, dönekler ve bu öğretinin düşmanları tarafından, onu savunma, "geliştirip derinleştirme" maskesi altında tarife ilk defa yürütülmektedir. Böyle girişimleri Lenin daha kendi zamanında açığa vurmuştu. Lenin, daha 1913'te "Karl Marks öğretisinin tarhşel doğrultusu" yazıp: "Tarhin diyalektiği öyledir ki, Marksizmin teorik zafeti, düşmanların kendilerini markşist göstermeye zorlamaktı" diye yazıyordu.

YAMALI BOHÇAYI SÖSLEME ÇABALARI

Hua-Kua-Feng, geçen yıl 1 Mayıs'ta Mao'nun "Seçilmiş Yapıtları'nın V. cildi üzerine yazdığı "Proletarya diktatörlüğü devrimin devamı davasını sonuna kadar götürülm" başlıklı makede, Mao'nun "çağımızın en büyük markşist-leninisti" olduğunu vurguluyor; onun "marksizm-leninizmin tüm alanlarında -felsefede, politekonomide ve bilimsel sosyalizmde- olağanüstü katkılarda bulunduğunu iddia ediyordu. Hua'nın ÇKP'nin XI. Kongresinde okuduğu konuşma şöyle deniliyordu: "Mao Tse-Tung'un fikirleri marksizm-leninizmin teorik bazinesinde en yeni kazanımdır. Başkan Mao Tse-Tung'un çağımıza bıraktığı en değerli mirastır." Hua daha sonra şunları ekliyordu: "Kongremizin en önemli tarihsel misyonu, Başkan Mao Tse-Tung'un yüce bayrağını yükseklerde dalgalandırmak, vasiyetlerini yerine getirmektir."

"Seçilmiş Yapıtlar"ın beğinci cildi Mao Tse-Tung'un Eylül 1949 - Kasım 1958 yılları arasında verdiği demeçleri, yaptığı konuşmaları ve başka yapıtlarını içermektedir. Bu kitapta 70 yapıtın 46'sı şimdiye kadar remen yayımlanmıştır. Bunların büyük bir kısmı 1967-1969 döneminde "kızıl muhafiz-

lar" tarafından yayınlanan Başkan'm yapıtları arasında da yoktur. Başlarında Hua Kua-Feng'in bulunduğu derleyiciler ekibi tarafından yapılan deraksyon çalışmalarının belli amaçlar izlediği anlaşılmalıdır: Maoizmi mantıksal bir bütün olarak göstermek, Çin Halk Cumhuriyetinin mevcudiyetinin ilk 8 yılını (sosyalizm kuruculuğunun temellerinin atıldığı yılları) Mao'nun ismiyle sımsıkı bağlamak, "dörtlü çete"ye karşı savaş hakkı çıkarıp yasallaştırmak, şimdiki yönetimin Mao'nun ve "fikirlerinin" gerçek mirasçısı olduğunu kanıtlamak, Mao'cu liderlerin iç ve dış politik alanında izledikleri anti-sosyalist, anti-sovyet, büyük devlet govenizmi yolunu tasdik ettirip güçlendirmek.

HEZİMETİ NASIL ÖRTBAS ETMELİ?

Daha Mao Tse-Tung'un sağlığında yapıtlarının birçok defalar yeniden redakte edildiği, tamamlanmış kısımların biliniyor. Birçok demeçleri ve konuşmaları uzun zaman gizli tutulduktan sonra, şimdiki okuyucuların önüne yeni redakte edilmiş bir biçimde sunuluyor. Mao Tse-Tung'un eskiden yayımlanmış yapıtlarındaki birçok görüş gerçek zamanın sanımlı tutamamışlar, bu yapıtların düzeltilip, yeni biçimde çıkarılması gerekli olmuştur.

Yeni cilt, ÇKP tarihinde ilginç bir kesimi içermektedir. Bu kesim, ÇKP'nin sosyalizme geçiş koşullarında genel çizgileri doğru bir hat izlediği dönemde ulaştığı başarılarla, Mao Tse-Tung'un gerici, voluntarist, küçük burjuva büyük devlet govenizmi yolunu zorla kabul ettirdiği dönemde Çin halkının başına getirdiği yenilgileri ve yıkımları karşılaştırmaya olanak veriyor. Mao, partideki kuvvet dengesinden, Çin'in iç ve dış ilişkiler durumundan hareket ederek birçok defa manevara yapmak, bazı görüşlerini mafelemek zorunda kalmıştır. Duruma egemen olunca hemen hücumla geçmiş, bu görüşlerini biricik doğru görüş olarak kabul ettirmiştir. Bunun için Mao'nun konuşmalarında markşist açıdan doğru olmayan birçok görüşler birlikte diğerinin karşıtı fikirler, değerlendirmeler ve sonuçlar vardır.

Hua Kua-Feng'in, ÇKP'nin "Başkan Mao Tse-Tung'un yöneticiliği altında ÇHC'nin kuruluşundan sonraki ilk 10 yılda çeşitli alanlarda yürüttüğü yüce mücadelesinin zaferinin tarih ve bilimsel genelleştirilmesi" olarak gösterdiği bu cildin içeriğini inceleyen herkes, onun Maoizmin temel görüşlerini topladığını görecektir. Bu görüşlerin daha sonraki yıllarda uygulanması Çin halkına büyük yıkımlar getirmiştir; ulustararası komü-

nist hareketi büyük zararlara uğratmıştır. Mao'nun daha bu dönemdeki yapıtlarında büyük devlet govenizmi amaçları artırmakta, Maoçu politikanın begomon-yacı niteliği, antisovyetizmi ve açık militarizmi meydana çıkarmaktadır.

Beğinci ciltte "üçüncü dünya"nın özel rolüne, "partideki burjuva" varlığını inkin tezler; Mao'nun sözümlerine "proletarya diktatörlüğü koşullarında da aralık devrim" ve "sosyalizmde sınıf mücadelesi" kuramını; partide daimi temizlik, kesintisiz politik kampanyalar gerekliliği iddiaları; sosyalizm kuruculuğunun genel yasallıklarına karşı sosyalizme götüren "özel Çin yolu"nun "kanatlanması", köylülerin rolünün aslında çok büyü-tülmesi ve buradan da Çin'in gelişmesinde tarımın rolünün abartılması; sıçrayış gelişme analizi ve benzeri görüşler (bunları henüz tohum halinde olsalar da) toplanmıştır. Başkan Mao'nun yanılmazlığına gölge düşürmek için (bu ise onun yeni yönetime bıraktığı miras ber türlü kuşkuடன் kurtarınak demektir), bazı görüşlerine rest çekmek veya değış-tirmek amacıyla önelem alınmıştır.

Maoizmin pratikte uğradığı hezimelerin kabahati ya dış faktörlere (Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelere), ya da iç düşmanlara (Partinin iki çizgi arasında II mücadele adı verilen mücadeleye) bağlanmaktadır. Ayrıca Çin halkına, Mao'nun aynı sorun üzerindeki birbirine kökten karşı görüşlerini bir çelişki olarak kabulmemesi telkin edilmektedir. Pekin'in en büyük üç basım organının ortak bir başmakalesinde şu görüşlere yer veriliyor: "Başkan Mao Tse-Tung'un bel-

HUA BUGÜN ÇİN'DE MAOÇU GELENEĞİ SÖRDÖRMENİN BAŞLICA ARAÇLARINDAN BİRİ. HUA, MAO'NUN "ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK MARKSİST-LENİNİST OLDUĞUNU" İDDİA EDİYOR. NE VAR KI, "BAŞKAN MAO'NUN BAYRAĞININ YOKSEKLERDE TUTULMASI" ADINA GİRİŞİLEN ÇABALARIN, ÇİN HALKINA YIKIM GETİRDİĞİ GİBİ, PARTİYE DE BÜYÜK ZARARLAR VERDİĞİ BİLİNİYOR.

li bir sorun üzerinde belli bir zamanda ve belli koşullarda söylenmiş sözler, aynı sorun üzerinde başka zamanda ve başka koşullar içinde söyledikleri gibi doğrudur. Fakat onun aynı konuda çeşitli zamanlarda ve çeşitli koşullarda söylenmiş sözler, bazı defalar ifade edilen görüşü, mesleimleyince açışa, hatta konumu baskımları farklı olabilir." (Jenminjüba, 10.IX.1977)

"PARTİ İÇİNDE BURJUVAZİ"

Bilindiği gibi markşist-leninist teori açısından sınıf, sosyal ve ekonomik bir kategoridir. İnsanları çeşitli sınıflara ayırmak için temelinde onların üretim araçları arasındaki çeşitli ilişkiler yatmaktadır. Bu durum, insanların toplumsal üretimin tarih tarafından belirlenen sitemindeki yerini tayin eder.

Mao Tse-Tung ve ardılları için aynı, "balkin herhang bir grubunun şu ya da bu ideolojeye karşı ilişkisini nitelleyen ideolojik, politik ve mülksel bir kategoridir."

Başkan Mao Çin toplumunda tüm mülksüz katmanları, bu arada fakir köylüleri ve sosyalizme düşman proletaryaları da proletaryaya dahil ediyordu. (Mao Tse-Tung, Seçme Yapıtlar, Cilt I, Pekin 1967, s. 16-17) Daha sonraları ise, Çin toplumunu, sömürülen ve sömürülenler olarak değil, bu kez "bizler" ve "düşmanlar" diye iki sınıfa ayırmaya başladı. (Mao Tse-Tung, Seçme Yapıtlar, Cilt V, Pekin 1977, s. 363-402) Mao Tse-Tung'un fikirlerini paylaşmalarının tümü "düşman" ilan edilirdi.

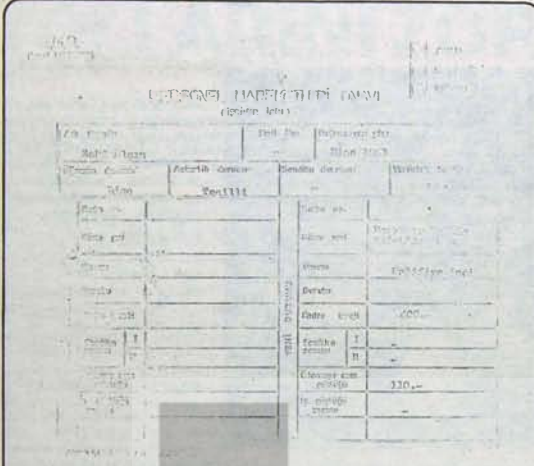
Maoçu terminolojide "proletarya" ve "burjuvazi" kavramlarının içeriği belirgin bir biçimde saptanmıştır. Örneğin Mao, Çin'de son sömürücü sınıf olarak burjuvazi sınıf "düşmanları"na sınıfla katılmaktadır. Burjuvazi ile emekçiler arasındaki çelişkileri bağdamaş olmayan çelişkiler ("Halk içindeki çelişkiler" olarak kabul ediyor ve aynı zamanda "partide burjuvazi var" sloganını ortaya atıyor. Partideki burjuvazi temsilcileri, hangi biçimde olursa olsun daima baştan "fikirlerine" karşı koyan Çin yöneticileridir. Şimdi "dörtlü çete" ile savaşta da Mao Tse-Tung fikirlerinin yeni mirasçılarının Maoçu amaçlarını gerçekleştirilmelerine engel olmaktadır.

Mao'nun putlaştırılması hangi amaca hizmet ediyor?

Kitap:

CHP NİN HARİKA ÇOCUĞU SOLCULUĞU ANLATIYOR

ZEKİ ALÇIN EGO'DA GÖREV BAŞINDA

Ali Dinçer ile Zeki Alçın'ın "yakın"lıkları biliniyor. CHP içinde Semih Eryıldız ile çıkarları aynı yönde olan bir grup oluşturuyorlar. Ali Dinçer, Zeki Alçın ile daha "yakın" olmanın yolunu onu iş almakta bulmuşa benziyor. E.G.O. Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nde birdenbire beş kalifiye işçiyse gereksinim duyuluyor. Yapılan sınavlar sonunda da yalnızca Zeki Alçın işe alınıyor.

E.G.O.'da ilerileri, sosyalistlere kıymakla işe başlayan Ethem Özbakır Zeki Alçın'dan nasıl yararlanacak bilemiyoruz. Zeki Alçın şimdiye değin ilerilere, sosyalistlere saldırmakta ne kadar "kalifiye" olduğunu gösterdi. E.G.O. Genel Müdürlüğü'nün bu denli "kalifiye" bir elemandan yararlanmanın yollarını bulacağına kuşku yok.

MEHMET YILDIRAN

● 3. Ecevit Hükümeti'nin Turizm Bakanı Alev Coşkun geçirdiğimiz günlerde bir kitap yayınladı. (Cumhuriyet Halk Partisi ve Demokratik Sol, Tekin Yaymevi, 173 sayfa, 25 lira) Hükümetin doktora-sını Kamu İktisadi Kuruluşları üzerine yapmış bakanı olan Alev Coşkun kitabında Cumhuriyet Halk Partisi'nin nasıl "solcu" olduğunu, demokratik sol kavramının içeriğini ne olduğunu anlatmaya çalışmış. Ancak kitaptaki tezlerin belli bir felsefi örgü içinde anlatılmaması, daha doğrusu böyle bir felsefi örgünün biriz olmaması kitabın CHP programını bizzat daha genişletilmiş bir örneği olması sonucunu yaratmış.

Alev Coşkun kitabının birinci bölümünde, "sol" kavramını tanımlamayı amaçlamış. Coşkun "sol"u şöyle tanımlıyor: "Sol kavramı iki önemli niteliği içerir. Sol herşeyden önce tutuculuğa karşı bir tepkidir. ... (Bu) tepki sol kavramının ikinci niteliğini de ortaya çıkarır. Bu da değişme ve insanca bir düzen kurma çabasıdır." (s.14) Toplumla yaşamda meydana gelen olayları böyle bir takım "tepkiler"le bağlayınca ve "tepkiler" aracılığıyla bazı kavramları açıklamaya kalkılıncaya çıkmaz bir sokağa düşmemek olamaz. Coşkun'un bu tanımlamasından hareket edecek olursak mevcut düzene bir tepki gibi görünen "hipplik" de solculuk olarak kabul edilmek gerekir!

TEFECİ SOLCULUĞU!

Coşkun solculuğu böylece tarif ettikten sonra "sol akımlar arasındaki ayrım-

lan açıklama çabasına girmiş. Sol akımlar arasındaki ayrılıkların iktidara gelirken izlenecek yol ve mülkiyet hakkının kapsamının saptanmasındaki ayrılıklardan geldiğini ifade etmiş. Ve bölümün sonunda bu kadar açıklamayı neden yaptığını ağzından kaçırvermiş: "sosyalizm yok, sosyalizmler vardır."

İkinci bölüm CHP'nin sol düşüncesine açısından geçirdiği evrimin açıklanmasına ayrılmış. Coşkun'un iddiasına göre daha CHP'nin kurulduğu yıllarda Atatürk "Halkçılık programı" yayımlayarak CHP'nin solcu olması gerektiğini de bildirmiş. Coşkun 1935 yılında bu programın kesin şeklini aldığı ve, bu programdaki esasların solcu olduğunu da yazıyor. Ve ekliyor, "Bu programdaki esaslara bakıldığında zaman bir sol partinin nitelikleri hemen görülür. Tefecilikçe karşı savaş, kooperatörlük ve plan fikri, tröst ve kartellerin yasaklanması ve Türk çiftçisine yeterli toprak verilmesi gibi fikirlerle yer verilmiştir." (s.250) Böylece programa yazıldı diye CHP'nin toprak sahipleri, tefeciler ve küçük burjuvalardan oluşan o zamanki yöneticilerinin sırf "solcu" olmak için bu yazılanları uygulamaya çalışacakları sonucuna varmamak olamaz. Ancak tarihte olanlar bunun hiç de böyle olmadığını ortaya koydu. Tefecilerle, büyük toprak sahipleriyle solculuk yapılmayacağı açık olarak görüldü. Coşkun'un yukarıdaki yazdığı aslında birinci bölümde verdiği solculuk tarifinden ileri geliyor. Sınıfsal içerikten boşaltılmış bir "solculuk" kavramı kullanarak tefecilerin ve büyük toprak sahiplerinin solculuk yapacağını belirtmek aslında kaçınılmaz bir vargı.

HAVASS yayınları

TÜRKİYE ARAŞTIRMALARI
DİZİSİ: 001

a.altında

TÜRKİYE'DE KADIN

(marksist biryaklaşım)

Çiftli, kuşe kâğıda büyük boy
TAM METİN/YENİDEN BASIM
50 Lira

TÜRKİYE BELGELERİ
DİZİSİ: 001

"Ministry of Foreign Affairs of the
U.S.S.R. Archives Division
German Foreign Office
Documents
German Policy in Turkey
(1941 - 1943)"

S.S.C.B. Dış İşleri Bakanlığı
Arşiv Bölümü
Alman Dışişleri Dairesi
Belgeleri
Türkiye'deki Alman Politikası
(1941 - 1943)
İngilizce Orijinalinden Ekliler

Çiftli, kuşe kâğıda büyük boy
Türkçe: Levent Konyar
40 Lira

ÖDEMELİ İSTİYİNİZ

HAVASS Yayınları
Hüsrev Gerece Cad., İşil Apt. 35/2, Teşvikiye/ İSTANBUL

Havale ve yazışma:
HAVASS Yayınları, P.K. 55, Teşvikiye- İSTANBUL Tel: 461319
Posta masrafı yayınevi tarafından ödenir.
On kitaplık siparişlerde % 20 indirim yapılır.

SAYI 8

1977 TÜRKİYE RAPORU

MAOİZMİN ÜÇ DÜNYA SERÜVENİ
TÜRKİYE'DE İLERİCİ SENDİKAL
HAREKET VE SORUNLARI

TÜRKİYE BASIN TARİHİNDE
120 YILLIK BASKI DÖNEMİ

BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ

SENDİKA GAZETELERİNİN
DÜNÜ - BUGÜNÜ

TOPLUM BİLİMİ

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ
AÇISINDAN İKİ KİTAP

FAŞİZM ÜSTÜNE DERSLER

'KANLİDERENİN KURLARI'

yurt ve
dünya

O. Saffet Arolat

Şükran Kurdakul

O. Saffet Arolat

Tülin Öngen

M. Kök Özaltnlı

Cemil Beyhan

Ömer Polat

İdeolojik mücadelenin temeli, politik örgüt ve onun mücadele hedefleridir

İDEOLOJİK MÜCADELE VE BU MÜCADELENİN, İŞÇİ SINIFININ POLİTİK HAREKETİNİN DİĞER MÜCADELE ALANLARI İLE TAŞIDIĞI BÜTÜN LOK, ÖNEMLİ KONULARDAN BİRİ. YÜRÜYÜŞ, DAHA ÖNCE DEĞİŞİK KONULARDA TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ BAŞKANLIK KURULU ÜYELERİN DEN BİR BÖLÜMÜNÜN GÖRÜŞLERİNE BAŞ VURMUŞTU. BU SAYIDA, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MERKEZ BİLİM EĞİTİM VE ARAŞTIRMA BÜROSU SEKRETERİ YAVUN ONAL, İDEOLOJİK MÜCADELEDEKİ SORUNLAR VE HEDEFLER KONUSUNDA YÜRÜYÜŞÜN SORULARINI YANITLADI.

* *İdeolojik mücadele Türkiye'de hareketin gündeminde olan sorunlardan biri. İdeolojik mücadele alanında başarılı ve etkin olabilmenin en temel koşulunu ne olarak görüyorsunuz?*

İdeolojik mücadelenin, sendikal, ideolojik ve politik olmak üzere üç alanı var. Kapitalist toplumun iki temel sınıfı olan burjuvazi ve işçi sınıfı bu üç alanda karşı karşıya geliyorlar. Ancak bu üç mücadele alanı, birbirinden kopuk, bağımsız mücadele alanları değil. Politik örgüt olmadan, onun belirlediği mücadele yöntemleri ve mücadeleye hedefleri olmadan, sınıf sendikacılığında bahsedilemeyeceği gibi, ideolojik mücadeleden de bahsedilemez. Çünkü ideoloji ancak politik örgüt eliyle kitlelere ulaşır, onları örgütleyerek "maddi bir güç" haline gelir. Dolayısıyla ideolojik mücadele safları politik mücadele saflarına göre belirlenir. Politik olarak, burjuva saflarından yana tavır alarak ideolojik olarak işçi sınıfından yana olmak olanaklı değildir. Bilimsel sosyalizm, hiç bir ideolojik ya da taktik sorunun, işçi sınıfının politik örgütlenişinin varlığına ve onun geliştirilmesine önüne konamayacağına en açık bir şekilde göstermektedir. İçinde bulunduğumuz mücadele koşullarında öncelikle belirlenmesi gereken sorunlardan biri budur.

* *Politik mücadele denildiğinde, işçi sınıfının siyasal örgütü dışındaki örgütlere politik işlevleri açısından neler söyleyebilirsiniz?*

Diğer bir sorun, sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin işlevlerine ilişkin saptamalarıdır. Bu örgütler kendi kitlelerinin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarını savunup geliştirmekle yükümlüdürler. Ne var ki, bu örgütlerin politik işlevleri de vardır. İşçi emekçi kitlelerinin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarının savunulması, emperyalizm, tekel ve onların güdümündeki devletle bu kesimler arasındaki mücadele ve çelişkileri daha da keskinleştiriyor.

Artan sömür, baskı ve toplumsal çürümeye karşı mücadele, bu örgütlerin politik işlevlerini artırıyor. Ancak sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin politik işlevlerinin artması demek kendilerini parti yerine koymaları demek değildir. Çünkü bu örgütlerin tabanında pek çok politik akım vardır. Aynı çatı altında toplanmalarını tek nedeni sınıf çıkarlarındaki nemel birliktir. Bu nemel birlik gözden kaçırıldığında tasfiyecilik ön plana çıkar. Anarok sendikacılızın kaynağı da budur. Örgüt sadece kitleleri kaybetmez, işlevini de yitirerek sınıf mücadelesinde zararlı odak haline gelir.

Bugün ilerici sendikal harekette, kitle ve meslek örgütlerinin karşımıza çıkan ve alt edilmesi gereken sorunlardan biri de budur.

Bir diğer sorun, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin amaç mücadelesi ekseninde yürütülmesi gereken bir mücadele olduğu noktasından gözden kaçırılmamıştır. Kitlelerin beklentilerine dayalı bir politika sürdürülen demokratiklerin en temel işlevlerinden biri de devleti sınıfal niteliğini açıklamalarıdır. Böylece demokratik hak ve özgürlükler için mücadele, devleti yöneten politik kadroların "niteliklerini" indirgenmiş oluyor. Bu anlayış çözümler, 12 Mart Muhtırası'nın Demirel hükümetine karşı olmasa, İlerici

sayılıp desteklenmesine neden oldu. Günümüzde ise 141-142 ve faşizme karşı mücadelenin CHP'nin eline teslim edilmesi biçiminde ortaya çıktı. Demokratik hak ve özgürlüklerin, burjuvaziye karşı işçi sınıfının talepleri olduğu gözden kaçırıldı. "İyilerle -kötülerin" mücadelesine indirildi.

Oysa demokrasi için mücadele işçi ve emekçi sınıfların mücadelesidir. Ancak demokratik hak ve özgürlükler geliştikçe işçi ve emekçi kitlelerin mücadeleye güçleri artar, yaşam düzeyleri yükselir ve bu mücadele içinde bilinçlenenler sosyalizme kazanırlar. Hedef doğrudan tekel ve emperyalizmdir. Bu nedenle demokrasi için mücadele bir sınıf mücadelesidir ve sosyalizm için mücadeleden kopamaz.

* *İdeolojik mücadelede, saptamalar karşı mücadele başlangıcına bir eksen durumunda. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?*

Saptamalar solda birden çok parti ya da partileşmiş birden çok politik akım olarak kendini gösterir. Ülkemizdeki kimi küçük burjuva kaynaklı "akıyeterlin" biri de bu çok parti sorunudur. Soruna doğru yaklaşabilmek için, kaynağına inmek gerekir.

Burjuvazinin baskı ve sömürüsü sonucu krizde ve kentte tüm toplum katları çözülüyor. Çözülen bu toplum katlarından burjuvaziye karşı bağımsız hareketleri yaygınlaşıyor. Bu hareketlerin çıkış noktası işçi sınıfıyla aynı değil; esas itibarıyla eski konularını yeniden kazanmak için mücadeleye ediyorlar. Diğer bir kesim ise "eski günlerin geri gelmeyeceğini" öğrendiğinde, "burjuvaziyi de mülksüzleştirme" için en kesime yollar aramaya başlıyor. Saptamaların kaynağı, bu.

Bilimsel sosyalist hareket tüm toplum katlarındaki burjuvazinin sömürü ve baskısına karşı çıkıyor. Sömürülen ve baskı altına alınan kitlelerin çıkarlarını koruyor. Ancak bu, çözülün küçük burjuva kesimlerin talepleriyle işçi sınıfının taleplerinin aynı olduğu anlamına gelmiyor. İşçi sınıfı hareketi bu kitleleri, kendi politik mücadeleye hedeflerine yaklaştırmaya çalışıyor. Bu mücadele, emperyalizmin ve burjuvazinin yenilip, tüm sınıf ayrılıklarını ve bundan doğan sömürü ve baskıların ortadan kalkmasına dek sürüyor.

Saptamalar bilimsel sosyalist hareketin dışındaki akımların bu mücadele ekseninden ayrılmaları veya bu mücadeleye eklenmeye tavır almaları biçiminde ortaya çıkan küçük burjuva kaynaklı akımlardır. Bilimsel sosyalizm saptamaların esas itibarıyla burjuvazinin işini kolaylaştırdığını bu nedenle de tümünün sağ olduğunu kanıtlamaktadır.

Dolayısıyla solda birden çok parti ya da politik akım sorunu bu nemel gerçeğe bağlı bir sorundur. Kapitalist üretim ilişkileri var oldukça, bu tür saptamalar da olacaktır. Bunların tamamen ortadan kalkmaması olanaklıdır. Ancak bu akımların zararlılarından ortadan kaldırılması, etkisiz kılınması, işçi sınıfı hareketinin önde gelen sorunlarından biridir. Bu da belli bir mücadele süreci içinde gerçekleştirilebilir. Sorun, bundan şikayet etmek değil, saptamalar karşı mücadele etmek ve böylece zararlarını da aşarize indirmek.

* *Faşizme karşı mücadelede söz konusu olduğunda ideolojik ve politik görevleri nasıl özetleyebilirsiniz?*

Bugün tüm kapitalist dünyada ve ülkemizde işçi, emekçi halk kitleleri geleceğe karşı büyük bir güvenlilik, kazanımlarının her an tehlikeye olmasa ve yükselme boyutlarına ulaşan yokluk, yoksulluk ve işsizlik karşı karşıyadır. Burjuvazi sosyal demokrasi ile kitleleri oyalamaya çalışıyor, diğer yanda da ondan boşalan umutunuzu faşizme kaydırma heves ve gayretindedir. Sosyal demokrat hareketten koparttığı kitleleri sloganlarla yanıltmaya, militarist odaklara kitle tabanı yaratmaya çalışan bu akımın en temel

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE. "AŞIRI SAĞA DA, AŞIRI SOLA DA KARŞIYIZ" DİYEREK YÜRÜTÜLEMEZ. TEK TEK SUÇLULARIN ORTAYA ÇIKARILIP CEZALANDIRILMASI DA YETERLİ BİR MÜCADELE YÖNTEMİ DEĞİLDİR. MUTLAKA LEGAL VE İLLEGAL FAŞİST ODAKLAR DAĞITILMALI VE SORUMLULAR CEZALANDIRILMALIDIR. BU ÖRGÜTLER VAR OLDUĞU SÜRECE, POLİSİYE ANLAMDA BİLE FAŞİST GİRİŞİMLER VE SALDIRILAR ÖNLENEMEZ, DURDURULAMAZ.

niteliği anti komünizm ve anti sovyetizmdir. Böylece koşullardaki kitle tabanını sosyalist harekete ve demokrasiye karşı kullanmaya çalışan faşizm, kitle tabanından soyutlanma, ivedi görevimizden biridir. Bunun için de anti-komünizm ve anti-sovyet demagogileri açığa çıkarıp yerle bir etmek gerekir.

Sosyalizm sadece üstünliği tartışılmayan bilimsel bir ideoloji değil, kazanımların durmadan artan bir olgudur da. Sosyalist sistemin motor gücü ise Sovyetler Birliği'dir. Bu nedenle de burjuva ideolojisinde, anti komünizm yanında anti sovyetizm yer alıyor. Burjuvazi bilimsel sosyalizmin üstünlüğünü ve sosyalist sistemin kazanımlarını demagogilerle örtmeye, kalınamaya ve işçi ve emekçi kitlelerden saklamaya çalışıyor.

Bari, bağımsızlık ve demokrasinin en kararlı savunucuları bilimsel sosyalizm ve sosyalist sistem olduğu içindir ki, anti komünizm ve anti sovyetizme karşı durmak demokratik olmanın zorunu ve nemel bir koşuludur.

Diğer yandan faşizme karşı mücadele "aşırı sağa da aşırı sola da karşıyız" diyerek yürütülemez. Tek tek suçluların ortadan kaldırılması da yeterli bir mücadele yöntemi değildir. Mutlaka legal ve illegal faşist örgütler dağıtılmalı ve sorumlular cezalandırılmalıdır. Bu örgütler var oldukları sürece, polisliye anlamda bile faşist girişimler ve saldırılar önlenemez, durdurulamaz. Ve faşizme karşı mücadele tekel ve emperyalist bağımlılıklar ortadan kalkmadan gerçek hedefine ulaşamaz.

* *İdeolojik mücadelede maoculuk ve diğer gâst hareketlere karşı görevler nelerdir?*

Faşizme karşı mücadeleye doğrudan bağlı açıdan önemli bir konu da maocu ve bireysel terörizm akımları sorunudur. Bu akımların işçi ve emekçi kitlelere düşmanlığı ve zararları bizzat kendi varlıklarından bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Bireysel terörizm akım, burjuvazinin işçi ve emekçilere karşı yeni baskılar geliştirmesi için sözde "gerekçeler" yaratıyor. Faşist saldırılar "karşı akımların çatışması" diye gösterilmek gözlerden saklamaya çalışan, bu nedenle işçi ve emekçi sınıflara, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine nemel olarak zararlı ve düşman bir akım kesin olarak burjuvazinin mücadelesinde saflarında ve onun işini kolaylaştırmaya çalışan bir akım.

Maoculuk ise, anti komünizm ve anti sovyetizmin soldaki izdüşümü. Sosyalist sisteme, uluslararası işçi sınıfı hareketine ve ulusal kurtuluş hareketlerine düşman bir akım. Bu akım da dünya devrimci güçlerine karşı burjuvazinin ve emperyalizmin saflarında yer alıyor. Bu akımın da tehlikesi, bizzat kendi varlığından geliyor; etkilediği etkileyebildiği kitleyi sonuçta faşizmin kucakına atması tehlikesinin asıl yönünü oluşturuyor.

Tipik faşizme ve emperyalizme karşı mücadele gibi bu iki akıma karşı da mücadele güncel ve ivedi bir sorun olarak karşımıza çıkıyor.